

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/117/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112010668
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kamil Ivánek
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1112010668.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Kamila Ivánka a sudkýň JUDr. Ľudmily Králikovej a Mgr. Marcely Kosovej, v trestnej veci proti obžalovanému G. A., stíhanému pre pokus zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného G. A. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/49/2012 zo dňa 15.04.2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.05.2017 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. s použitím § 285 písm. c/ Tr. por. sa obžalovaný

G. A., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom G. č. XX, R.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 2Pv 160/10 zo dňa 03.08.2012 pre skutok právne posúdený v bode 1/ ako pokus zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., v bode 2/ ako pokus zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ 25.02.2010 v čase o 01.20 hod. v R., z parkovného boxu na rohu ulíc R. - E. sa pokúsil odcudziť osobné motorové vozidlo zn. R. X5 3, XD, Y.: BA XXX TN, H.: X čiernej metalízy tak, že nezisteným spôsobom prekonal uzamknutý mechanizmus vozidla, vošiel do interiéru vozidla, pričom bol pri skutku vyrušený pohotovostnou motorizovanou jednotkou PZ Bratislava v zložení ppráp. D. a nstržm. W., následne z vozidla ušiel a utekal smerom popri oploteniu po I. ulici, ktoré je súčasťou G. kostolíka, kde do parku za oplotením odhodil svoje osobné veci a to mobil zn. Nokia, nezisteného čísla a napájací kábel, ktoré mal pri sebe, čím by v prípade dokonania skutku spôsobil poškodenej spoločnosti Z. M. E., a.s. so sídlom R., D. ulica číslo X/A škodu v celkovej výške 30 000,- €,

2/ 02.11.2008 v R. na F. číslo XX, na parkovisku nad nadzemnou garážou v čase o d 03.00 hod do 03.40 hod doposiaľ nezisteným spôsobom sa dostal do motorového vozidla zn. R. S Y.: BA XXX TV, H.: X šedej metalízy, rok evidencie 2008, ktoré bolo dňa 01.11.2008 v čase cca o 20.00 hod odstavené a riadne uzamknuté prenajímateľom vozidla, A. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. č. XX, následne z tohto vozidla vystúpil, pričom v ruke držal predmet čiernej farby a peši sa presunul k motorovému vozidlu zn. R. S Y.: B-XXXUL, H.: X šedej farby, dátum evidencie XXXX, odstavené na parkovisku pred obytným domom v R. na F. ulici č. XXF, nasadol do vozidla, z ktorého po niekoľkých minútach vystúpil, v ľavej ruke držal predmet čiernej farby a peši išiel smerom na F. ulicu, keď za ním vykročila hliadka Obvodného oddelenia PZ Ružinov, na to sa rozbehol smerom na T. ulici, kde bol uvedenou hliadkou zadržaný, pričom bolo zistené, že pri sebe má okrem iného riadiacu jednotku R.. XXXX-XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, ktoré pravdepodobne pochádza z presne neidentifikovaného vozidla zn. R. S ako aj umelohmotné puzdro s vplepenou elektronickou mechanikou, čím vzniklo dôvodné podozrenie, že tieto veci sú určené na

neoprávnené zmocnenie sa vozidla zn. R. X5 X,Xd, Y.: BA-XXX TV a tento skutok mal v úmysle spáchať obžalovaný, avšak k odcudzeniu motorového vozidla nedošlo, nakoľko obžalovaný bol horeuvedeným spôsobom prichytený pri spáchaní trestného činu, pričom vlastníkovi vozidla R. X5 X,Xd - spol. F. A., s.r.o., so sídlom v L., Q. č. XX, by spôsobil škodu vo výške 1 697 801,- Sk (56 356,66 €),

nakoľko nebolo dokázané, skutok spáchal obžalovaný.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/49/2012 zo dňa 15.04.2016 bol obžalovaný G. A. uznaný za vinného v bode 1/ z pokusu zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. a v bode 2/ z pokusu zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ 25.02.2010 v čase o 01.20 hod. v R., z parkovného boxu na rohu ulíc R. - E. sa pokúsil odcudziť osobné motorové vozidlo zn. R. X5 3, XD, Y.: BA XXX TN, H.: X čiernej metalízy tak, že nezisteným spôsobom prekonal uzamknutý mechanizmus vozidla, vošiel do interiéru vozidla, pričom bol pri skutku vyrušený pohotovostnou motorizovanou jednotkou PZ R. v zložení ppráp. D. a nstržm. W., následne z vozidla ušiel a utekal smerom popri oploteniu po I. ulici, ktoré je súčasťou G. kostolíka, kde do parku za oplotením odhodil svoje osobné veci a to mobil zn. U., nezisteného čísla a napájací kábel, ktoré mal pri sebe, čím by v prípade dokonania skutku spôsobil poškodenej spoločnosti Z. M. E., a.s. so sídlom R., D. ulica číslo X/A škodu v celkovej výške 30 000,- €,

2/ 02.11.2008 v R. na F. číslo XX, na parkovisku nad nadzemnou garážou v čase o d 03.00 hod do 03.40 hod doposiaľ nezisteným spôsobom sa dostal do motorového vozidla zn. R. S Y.: BA XXX TV, H.: X šedej metalízy, rok evidencie XXXX, ktoré bolo dňa 01.11.2008 v čase cca o 20.00 hod odstavené a riadne uzamknuté prenajímateľom vozidla, A. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. č. XX, následne z tohto vozidla vystúpil, pričom v ruke držal predmet čiernej farby a peši sa presunul k motorovému vozidlu zn. R. S Y.: B-XXXUL, H.: X šedej farby, dátum evidencie XXXX, odstavené na parkovisku pred obytným domom v R. na F. ulici č. XXF, nasadol do vozidla, z ktorého po niekoľkých minútach vystúpil, v ľavej ruke držal predmet čiernej farby a peši išiel smerom na F. ulicu, keď za ním vykročila hliadka Obvodného oddelenia PZ A., na to sa rozbehol smerom na T. ulici, kde bol uvedenou hliadkou zadržaný, pričom bolo zistené, že pri sebe má okrem iného riadiacu jednotku R. č. XXXX-XXXXXXXX-XXXXXXXXXXXX, ktoré pravdepodobne pochádza z presne neidentifikovaného vozidla zn. R. S ako aj umelohmotné puzdro s vplepenou elektronickou mechanikou, čím vzniklo dôvodné podozrenie, že tieto veci sú určené na neoprávnené zmocnenie sa vozidla zn. R. X5 X,Xd, Y.: BA-XXX TV a tento skutok mal v úmysle spáchať obžalovaný, avšak k odcudzeniu motorového vozidla nedošlo, nakoľko obžalovaný bol horeuvedeným spôsobom prichytený pri spáchaní trestného činu, pričom vlastníkovi vozidla R. X5 X,Xd - spol. F. A., s.r.o., so sídlom v L., Q. č. XX, by spôsobil škodu vo výške 1 697 801,- Sk (56 356,66 €),

Súd I. stupňa obžalovaného podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. odsúdil k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15.04.2016 na čl. 1444 odvolanie proti výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, obžalovaný G. A., ktoré odôvodnil samostatným písomným podaním zo dňa 13.07.2016 na čl. 1459-1468. V úvode najskôr poukázal na výrok o vine, ako aj o treste napadnutého rozhodnutia. V ďalšom dôvodil, že:

v prípade bodu 1 obžaloby:

? najmä na rozporné výpovede svedkov W. a D. ktoré boli kľúčovým dôkazom v prípade bodu 1 obžaloby. V odvolaní upozorňoval na to, že tieto rozpory vznikli tým, že spoločnú výpoveď (úradný záznam) svedkov W. a D. nepísali samotní svedkovia zúčastnení na priebehu zákroku, ale ju spísal

ich nadriadený, ktorý nebol priamim účastníkom toho ako zákrok prebehol. Skutočnosť, že toto povedal aj samotný svedok D., dosvedčila aj vyšetrovatelka PZ G.. N., ktorá viedla konfrontáciu. Tento rozpor potvrdil aj sv. W., ktorý poprel tvrdenie sv. D., že by sa podieľal na spísaní úradného záznamu.

? odvolateľ taktiež poukázal na nesúhlasné vzorky N., pachových stôp a mikrostôp vo vozidle, v ktorom sa mal údajne nachádzať. Tieto minimálne nepotvrdzujú jeho prítomnosť v predmetnom vozidle.

V prípade bodu 2 obžaloby:

? na absolútny nedostatok dôkazov svedčiacich tomu, že by sa pokúsil odcudzit' vozidlo R. patriace A. R.. Väčšina vykonaných dôkazov preukazuje, že skutok sa nemohol stať tak, ako mu je kladený za vinu a nemohol ho spáchať on. Taktiež dôkazy nasvedčujú tomu, že polícia nezákonne manipulovala (upravovala a zatajovala) s dôkazmi.

Na základe týchto skutočností a nedostatočnej dôkaznej situácií odvolateľ žiadal odvolací súd aby Rozhodnutie OS BA 1 zrušil a oslobodil ma spod obžaloby.

Dňa 3. 7. 2014 rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2To/70/2014 (ďalej len „Rozhodnutie KS“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. (a), (b), (c) Tr. por. zrušil napadnuté Rozhodnutie OS BA 1 v celom rozsahu a ďalej podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd v uznesení argumentoval v bode 1 obžaloby veľkým množstvom rozporov vo výpovediach svedkov W., D., G. N. a L. a zároveň nariadil Okresnému súdu, aby tieto rozpory odstránil, nakoľko sú v tomto prípade svedecké výpovede kľúčovým dôkazom súdu. Odvolací súd taktiež poukázal na nájdenú stopu DNA na volante a riadiacej páke vozidla, obžalovanému nepatriacu, čo v kontexte s ostatnými dôkazmi musí viesť súd k dôslednému prevereniu všetkých dôkazov.

V bode 2 sa odvolací súd jasne vyjadril že :

„...aj v tomto prípade je veľa nejasností a rozporov a vina je založená skôr na úvahách súdu, ako na presvedčivosti nazhromaždených dôkazov.“ A ďalej pokračuje: „Skutok stojí v prevažnej miere na výpovediach svedkov K. a K.“.

E. K. na hlavnom pojednávaní uviedol, že si na skutok nepamätá a dokonca si nepamätá ani na ulicu kde sa mal odohrať.

Súd podľa § 264 ods. 1 Tr. por. výpoveď svedka prečítal a tento prehlásil, že jeho výpovede sú pravdivé, ale si na ne nepamätá. Na každú inú položenú otázku odpovedal, že sa buď nevie k veci vyjadriť, alebo si nepamätá.

Obdobne sa vyjadroval aj sv. K.. Aj v tomto prípade súd pristúpil k čítaniu výpovede podľa § 264 ods. 1 Tr. por.

Čítať výpovede svedka je možné podľa § 263 ods. 1 Tr. por. alebo jej podstatnú časť len na hlavnom pojednávaní, ak s tým súhlasí prokurátor a obžalovaný a súd nepovažuje osobný výsluch za potrebný. Podľa § 263 ods. 3 Tr. por. je to možné aj vtedy, ak bol dôkaz vykonaný zákonným spôsobom a osoba svedka zomrela, alebo sa stala nezvestnou, či sa dlhodobo zdržuje v cudzine, poprípade ak bez oprávnenia odoprela vypovedať.

Žiadna takáto skutočnosť však nenastala.

Postupom podľa §264 ods. 1, ods. 2 Tr. por. sa zachová vtedy ak sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede. A vtedy mu je zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov tak, aby súd mohol posúdiť hodnovernosť a pravdivosť jeho tvrdení pri výsluchu na hlavnom pojednávaní

Predloženie skoršej výpovede spočíva hlavne v prečítaní tých častí zápisnice o skoršom výsluchu, ku ktorým sa má vysluchnutý vyjadriť a vysvetliť rozpory medzi výpoveďami.

Ani žiadna takáto skutočnosť však nenastala.

Ďalej odvolací súd cituje rozhodnutie sp. zn R 53/2009 kde sa uvádza že: „výpoveď obžalovaného, alebo svedka z prípravného konania sa stáva súčasťou výpovede len vtedy, ak v nich nie sú podstatné rozpory. Ak vzniknú takéto podstatné rozpory, môže ich súd odstrániť, resp. ich hodnotiť len, ak postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku a postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku v prípade svedka došlo k vykonaniu takýchto dôkazov odstránením rozporov na hlavnom pojednávaní.“

Dňa 15. 4. 2016 vo veci opätovne rozhodol Okresný súd Bratislava I rozsudkom, sp. zn. 2 T 49/2012 (ďalej len „Rozhodnutie OS BA 1“) ktorým ho uznal opätovne vinným zo zločinu krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. (a) Trestného zákona a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Dôvody odvolania

K bodu 1 obžaloby:

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd zaviazal svojím rozhodnutím OS BA1 odstrániť množstvo rozporov vo výpovediach svedkov, menovite svedkov D., W., N. a L., aby bolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu obžalovaného.

Ak chcel teda Okresný súd odstrániť tieto rozpory, mal opakovane vypočuť menovaných svedkov a pýtať sa na konkrétne rozporné skutočnosti v predmetných výpovediach. To by bol postup v súlade s požiadavkou nadriadeného súdu.

Z výpovede svedkyne L. sa súd nedozvedel žiadnu skutočnosť, ktorá by odstraňovala zásadné rozpory, alebo preukazovala moju vinu.

Svedok D. vo výpovedi tvrdí, že úradný záznam písal s kolegom W. (čo ale svedok W. na prvom hlavnom pojednávaní poprel). Následne E. D. po výsluchu predsedom súdu tvrdí, že páchatelom je obvinený, hoci pri výsluchu prokurátorom a obhajobou povedal, že buď nevie, alebo si nepamätá. (zhodne nevedel alebo si nepamätal) aj na prvom hlavnom pojednávaní.

Ako má byť táto výpoveď odstránením rozporov, keď samotná vyšetrovatelka počula svedka D. vraviť omnoho skôr, po predmetnej udalosti, že záznam písal jeho nadriadený? Ťažko môžeme očakávať, že svedok D. prizná chybu v postupe polície. Sám je policajt a sám sa na tejto chybe podieľal. Považuje teda súd výpoveď svedka - policajta za apriori pravdivú napriek jej rozporu s výpoveďou svedkyne - vyšetrovatelky G.. N.? A to aj napriek tomu, že sv. W. si na hl. pojednávaní nepamätal na priebeh skutku. Nepamätal si na to čo uviedol do úradného záznamu a pokiaľ vypovedal k tomu, kto písal úradný záznam, uviedol, že on ho nepísal, ale bol fajčiť a po návrate ho len podpísal.

Druhý kľúčový svedok W., rovnako ako ani svedkyňa vyšetrovatelka G.. N. opätovne vypočutí neboli. A to aj napriek tomu, že OS BA1 je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a je povinný riadiť sa príkazom nadriadeného súdu.

Navyše Okresný súd Bratislava1 svojim postupom pri odstraňovaní rozporov "výsluchom neprítomného svedka W." hrubo porušil procesné postupy súdu nasledovným spôsobom:

Svedok W. na hlavnom pojednávaní opätovne vyslúchnutý nebol, nakoľko sa súdu nepodarilo zabezpečiť jeho prítomnosť na hlavnom pojednávaní. D. súd prečítal jeho predošlé výpovede z prípravného konania postupom podľa § 264 ods. 1 Tr.por, ktorý následne aj dovolať citoval, s tvrdením, že žiadna takáto skutočnosť však na hlavnom pojednávaní nenastala. Na opätovnom hlavnom pojednávaní teda, nebol nikým oprávneným podaný návrh v zmysle §264 ods. 1/ Tr.por. na predloženie zápisnice o jeho skoršej výpovedi a nebolo ani komu, predložiť zápisnice o jeho skorších výpovediach na vysvetlenie rozporov.

Svedok W. nebol na hlavnom pojednávaní prítomný. Na hlavnom pojednávaní nebol pre neprítomnosť opätovne vypočutý, preto ani prokurátor ani obžalovaný a ani obhajca nepodali návrh na prečítanie zápisnice na odstránenie rozporov. Naopak, aj prokurátor aj obžalovaný a obhajca navrhovali svedka W. opätovne vypočuť Okresný súd Bratislava 1 prevzal na seba právomoc prokurátora a sám navrhol prečítať skoršie zápisnice z výpovedí a tieto následne aj sám prečítal, čím mal za to, že odstráni rozpory, ktoré mu nariadil odstrániť KS Bratislava opätovným výsluchom svedkov. Postup zvolený Okresným súdom Bratislava1 sa dá nazvať všetkým, len nie odstraňovaním rozporov. Okresný súd Bratislava1 nevypočul všetkých, dokonca ani kľúčových svedkov W. a N. napriek tomu, že ho k tomu zaviazal svojím rozhodnutím nadriadený Krajský súd v Bratislave. Takýto postup odporuje § 327 Trestného poriadku, podľa ktorého je súd ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie viazaný právnym názorom ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil odvolací súd. Okresný súd

v rozhodnutí uvádza že „zistenia súdu po doplnení dokazovania zodpovedajú pôvodným zisteniam súdu zhrnutým a vyhodnoteným v odvolaní napadnutom rozsudku.“ Ktorá z doplnených výpovedí odstránila rozpory alebo doplnila dokazovane tým spôsobom, že je „možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu obžalovaného“ sa už v Rozhodnutí OS BA I neuvádza a uvádzať sa ani nemôže, nakoľko pochybnosti a rozpory uvedené už v Rozhodnutí OS BA 1 odstránené neboli. Okresný súd tak opätovne rozhodol na základe rovnakého dôkazného materiálu, ako to bolo už v prvom prípade, keď mu toto rozhodnutie Krajský súd v Bratislave zrušil. Navyše hrubo porušil procesný postup súdu pri výsluchu svedka.

K bodu 2 obžaloby:

Na opätovnom hlavnom pojednávaní okresný súd absolútne ignoroval Rozhodnutie KS. Ten okresnému súdu vyčítal pri pôvodnom hlavnom pojednávaní postup podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku, keď vyslovil, že nenastala žiadna z okolností oprávňujúcich Okresný súd čítať výpoveď svedka podľa § 264 ods. 1, ods. 2, ods. 3. Doslova uviedol nasledovné:

„Bude preto potrebné z tohto pohľadu pristúpiť k výsluchu svedkov a dodržať postup podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku.“

V opätovnom rozsudku OS BA1 súd „na č. listu 6/, polemizuje s právnym názorom Krajského súdu o tom či mohol alebo nemohol postupovať vytýkaným spôsobom pri výsluch svedkov v zmysle § 263 a §264 Tr. por. a z nepochopiteľných dôvodov v rozpore s § 327 Tr. por. odmietol právny názor odvolacieho súdu. aj napriek tomu, že je právnym názorom odvolacieho súdu viazaný. OS BA1 z nepochopiteľných dôvodov trval na tom, že výpoveď svedkov typu: „...„neviem, nespomínam si, nepamätám si, neviem uviesť“...možno považovať za spontánnu výpoveď svedka čo o veci vie.

Práve preto, aj napriek nariadeniu odvolacieho súdu pri výsluchu svedka K. po tom, ako svedok uviedol, že sa na nič nepamätá, začal súd čítať jeho výpovede z prípravného konania, hoci práve takýto postup mu nadriadený súd vyčítal. Po námietke obhajcu predseda senátu čítanie ukončil a ukončil výsluch svedka. Súd teda žiadne rozpory neodstránil.

Nad rámec uvedených skutočností považuje odvolateľ za potrebné poukázať na nezákonnosť výsluchov svedkov K. a K. už v prípravnom konaní. Dňa 03.11.2008 boli vysluchnutí pred vyšetrovateľom bez prítomnosti obhajcu. Vyšetrovateľ takto postupoval aj napriek tomu, že obhájca žiadal byť informovaný o všetkých úkonoch a chcel byť prítomný pri výsluchoch svedkov. Takýto postup je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Právom obvineného na obhajobu bolo týmto postupom porušené. Zásada kontradiktórnosti nebola dodržaná, lebo výpoveď svedkov nemohla byť podrobená kritickej preverke. Taktiež 11.12.2008 a 12.12.2008 boli títo svedkovia vypočutí v rozpore so zákonom, keď pri výsluchu pred vyšetrovateľom nevypovedali spontánne čo o veci vedia, ale svoje výpovede čítali z úradného záznamu, ktorý je súčasťou tr. spisu. Táto skutočnosť je zaznamenaná v oboch výpovediach na č. listu 5/ výpovedí. Aj na zásadné otázky obhajcu odpovedali zväčša „ nepamätám si “, alebo „pridržiavam sa úradného záznamu a svedeckej výpovede“ .

Následný procesne nesprávny postup Okresného súdu Bratislava1 pri výsluchu svedkov na hlavnom pojednávaní nemohol konvalidovať výsluch svedkov K. a K. z prípravného konania vykonané v rozpore so zákona.

Aj väčšina ostatných vypočutých svedkov o udalostiach vypovedala v zmysle, že si na skutok nepamätá a vo všeobecnosti potvrdzovali svoje predošlé výpovede. V Rozhodnutí KS sa nadriadený súd vyslovil, že v opakovanom konaní bude „pri hodnotení dôkazov na úvahách súdu, či bude považovať výpovede svedkov aj po odstránení rozporov za také hodnoverné, že bude možné na ich podklade rozhodnúť o vine či nevine obžalovaného.“

Procesne nesprávne vykonané výpovede sv. K. a K. Okresným súdom Bratislava 1 sú však aj v priamom rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu, ktorý sa vyslovil v rozhodnutí so sp. zn. 2 Tdo 26/2013

„Ak by bola výpoveď z prípravného konania čítaná na odstránenie rozporov oproti výpovedi na hlavnom pojednávaní v súlade s § 264 Trestného poriadku (teda ak by k takej, procesne relevantnej výpovedi na hlavnom pojednávaní došlo), bol by svedok konfrontovaný s obsahom oboch výpovedí za účasti obvineného (obhajcu), s možnosťou kladenia otázok z ich strany, a to v rozhodujúcom štádiu konania (v súdnom konaní), teda pri tvorbe podkladov pre rozhodnutie súdu. Požiadavka kontradiktórnosti by teda bola splnená.

Ako však už bolo uvedené, výsluch na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný v súlade so zákonom. Vzhľadom na povahu chyby postupu pri výsluchu svedkov, ich opakovaný výsluch v súdnom konaní by bol len formálny. Dotknuté údaje, ktoré sú relevantné pre rozhodovanie súdu, už na hlavnom pojednávaní odzneli (čítaním výpovedí z prípravného konania a na jeho základe v odpovediach na preložené otázky) a nemá materiálny význam opätovným výsluchom overiť, či si ich svedkovia pamätajú, alternatívne opätovne čítať ich výpovede z prípravného konania.

Ide teda o procesnú chybu, ktorá nie v novom konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia odstrániteľná. Pri opätovnom hodnotení dôkazov bude potrebné od výpovedí svedkov abstrahovať (neprihliadať na tieto výpovede) a vychádzať len z ostatných vykonaných dôkazov.“

Podľa názoru odvolateľa sa okresný súd nevysporiadal s požiadavkou Krajského súdu v Bratislave a neodstránil pochybnosti o tom, že je vina založená na úvahách súdu, a nie na presvedčivosti nazhromaždených dôkazov. Práve naopak. Vzhľadom na povahu chyby postupu pri výsluchu svedkov táto už nebola a nie je v ďalšom konaní odstrániteľná.

Taktiež Krajský súd v Bratislave prikázal Okresnému súdu Bratislava1 opätovnou svedeckou výpoveďou L. R. a sv.H. ustáliť, či odvolateľ skutočne mal vozidlo patriace L. R. s jeho súhlasom. K. tu nekonal Okresný súd podľa príkazu odvolacieho súdu.

Na opätovnom hlavnom pojednávaní odvolateľ tiež uvádzal, že do dôkazov nebol zahrnutý jeho obhajcom G.. D. K. dňa 18.11.2008 navrhnutý dôkaz - kamerový záznam - zhotovený priemyselnými kamerami na Tomášikovej ulici, ktorý by mohol jednoznačne jeho vinu dokázať, alebo poprieť. Jeho obhájca tiež žiadal, aby mu bol tento dôkaz predložený a žiadal tiež o možnosť svojej účasti pri vyšetrovacích úkonoch podľa § 213 ods. 2 Trestného poriadku a za týmto účelom poskytol OČTK svoje telefónne číslo. Predmetný dôkaz mu však nebol vydaný a to aj napriek tomu, že sa jedná o závažný dôkaz, ktorý by rozhodol o mojej nevine.

Z úradného záznamu policajta G. E. zo dňa 02.11.2008 je zrejmé, že: pri obhliadke miesta činu bolo zistené, že na objekte F. je nainštalovaný kamerový systém, ktorý sníma príjazdovú komunikáciu k miestu, kde bolo odparkované R. S Bol vyrozumený majiteľ objektu E. A. /XXXX XXX XXX/, ktorý zabezpečí kamerové zábery pre potreby polície. (Len pre úplnosť odvolateľ dodal, že sa bol pozrieť na miesto činu a kamery sú tam 3(tri). Okresný súd sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a nijako sa s ňou v rozsudku nevysporiadal.

Rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 1 T 51/2013:

Selektívny výber dôkazov orgánmi prípravného konania odporuje ustanoveniu § 2 ods. 10 Tr. por. (...orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie...). Vykonávanie v oboch smeroch znamená aj ich zadokumentovanú podobu dať k dispozícii nielen pre potreby súdu (aby mu umožnili spravodlivé rozhodnutie), ale aj pre potreby strán v konaní, teda aj obvineného a obhajcu. Len takto je možné dosiahnuť rozhodnutie ako výsledok spravodlivého procesu. Tomuto cieľu slúži aj úprava práv obvineného vyjadrená v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. por., teda hlavne vyjadrovať sa ku všetkým (znamým) dôkazom a od toho odvíjať svoju obhajobu. Najvyšší súd na margo poznamenáva, že ustanovenia § 2 ods. 10 a § 34 ods. 1 Tr. por. zodpovedajú svojím obsahom ustanoveniu § 2 ods. 5 a § 33 ods. 1 Trestného poriadku. V rozhodovanej veci takto postupované nebolo a preto je potrebné konštatovať, že došlo k porušeniu § 2 ods. 10 a § 34 ods. 1 TR. por.....Ide o porušenie bazálneho práva, ktoré zároveň znamená aj zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ tr. por.)

V rozhodovanej trestnej veci také porušenie práv obhajoby nastalo, keď z celku nepochopiteľných dôvodov neboli predložené obvinenému ani jeho obhajcovi, (aj napriek tomu, že o to písomne žiadali), a ani súdu, zo strany obžaloby isté dôkazy, (kamerový záznam) vykonané /zabezpečené/ OČTK. Práve naopak. OČTK taketo dôkazy zatajili. Tento postup je v rozpore aj s judikatúrou Ústavného súdu SR nakoľko sa jedná o tzv. opomenutý dôkaz, ktorý deifnoval napríklad v rozhodnutí so sp. zn. III. US 332/09.

Takýto postup je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov definovanou opäť Ústavným súdom SR v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 332/09 kde uviedol nasledovné: „Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky.“

Ďalšia skutočnosť, na ktorú chce odvolateľ ešte poukázať, sú úvahy konajúceho súdu. Súd vo svojom rozsudku zo dňa 24.01.2014 uvádza /str. 15/.....nie je možné ani ponechať úplne bez povšimnutia sofistikovanosť obrany obžalovaného, ktorý vysoko kvalifikovane spochybňuje pravdivosť výpovedí zakročujúcich policajtov. poukazovaním aj na najmenšie nepresnosti a odvádzaním pozornosti z

hlavných problémov na problémy podružné....Obdobne sa súd vyjadril po vyhlásení rozsudku dňa 15.04.2016. Konštatoval pri tom, že práve to bol jeden z dôvodov jeho odsúdenia. Odvolateľ je toho názoru, že zatajovanie dôkazov políciou /kamerový záznam/, nepravdivé výpovede policajtov, manipulácia s dôkazmi OČTK, vyžiadanie výpisu REDAT, radenie sa s obhajcom a oboznamovanie sa so zákonmi, poukazovanie na závažné porušovania zákonov v trestnom konaní nie je podružný problém, ale problém zásadný. Ako obžalovaný má právo vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam kladeným mi za vinu a poukazovať na nezákonnosť v postupe polície a súdu. Vina obvineného nemôže spočívať v tom, že uplatňuje svoje právo na obhajobu. Takýto názor súdu je v rozpore s právom na spravodlivý proces. Nie je povinný preukazovať svoju nevinu. Ale má na to právo.

Následne citoval rozhodnutie NS SR. sp.zn. 5 To 20/2010:

Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinoty vyžaduje, aby to bol štát /prokurátor/ kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Netreba zabúdať že obžalovanému v prípade uznania viny hrozí pomerne vysoký trest odňatia slobody. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného dopustila. V prípade akýchkoľvek rozumných pochybností o tom či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Aj úvahy OS BA1 v odôvodnení rozsudku zo dňa 15.4.2016, typu:.....Okresný súd Bratislava 1 pripomína, že predmetom rozhodnutia odvolacieho súdu nebola materiálna stránka rozhodnutia súdu a prvostupňového súdu nebolo vytýkané nezákonné rozhodnutie, alebo nesprávne vecné alebo právne posúdenie prejednávanie veci....považuje odvolateľ za úvahy chybné a nemajúce oporu v zákone. Podľa právneho názoru odvolateľa odvolací súd KS v Bratislave postupoval v zmysle Trestného poriadku, keď uplatňujúc revízný princíp napadnutý rozsudok z dôvodov uvedených v § 321. ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ zrušil v celom rozsahu a vrátil vec Okresnému súdu Bratislava 1, v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por. , aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Odvolací súd si splnil aj svoju povinnosť a vymedzil rozsah v ktorom má súd prvého stupňa trestnú vec na opätovnom hlavnom pojednávaní znova prejednať a rozhodnúť. Ustanovenie § 321 ods. 1 písm. a/ až c/ Tr. por. následne aj citoval.

Taktiež citoval aj rozhodnutie NS SR. sp.zn. 3 Tdo 43/2011 I keby čo len jeden nezákonný dôkaz (nezákonne získaný alebo nezákonne vykonaný) bol súčasťou hodnotenia rozhodujúceho pre výrok rozhodnutia, je toto rozhodnutie nezákonné.

Tvrdenie OS BA1, že mu KS v Bratislave, ako odvolací súd nevytýkal nezákonné rozhodnutie, alebo nesprávne vecné, alebo právne posúdenie prejednávanj veci je nelogické.

Posledná skutočnosť na ktorú chce odvolateľ v odvolaní poukázať, je rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 16.4.2009 sp. zn. 2Tpo 20/2009, v ktorom je vyslovený právny názor odvolacieho súdu k dôvodnosti obvinenia obžalovaného s tým, že:

....,v žiadnom prípade nemožno tvrdiť, že tento skutok spáchal obvinený, lebo na tieto skutočnosti nie sú žiadne relevantné dôkazy a dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané tomu nenasvedčujú,....

Rozhodnutie Krajského súdu vychádzalo z preskúmania materiálnych dôvodov vzneseného obvinenia v bode 2/ obžaloby, na základe dôkazov vykonaných do dňa rozhodnutia t.j. 16.4.2009. Od tohto dátumu však nebol vykonaný OČTK ani jeden jediný dôkaz. A teda, materiálne dôvody vznesenia obvinenia proti jeho osobe ostali nezmenené.

Na základe všetkých uvedených skutočností v tomto odvolaní má teda odvolateľ za to, že ani v jednom bode obžaloby sa Okresný súd Bratislava I nevyšporiadal s požiadavkami nadriadeného súdu a opakovane rozhodol na základe rozporných dôkazov a vlastných prejednaných úvah. Navyše opakovane postupoval v rozpore so zákonom stanovenými pravidlami trestného procesu. Vzhľadom nauvedené skutočnosti odvolateľ navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2 T 49/2012, zo dňa 15. 4. 2016 podľa § 321 ods. 1 písm. (a), (b), (c) Trestného poriadku a zároveň rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, že ho oslobodzuje spod obžaloby

Následne obžalovaný G. A. doplnil dôvody podaného odvolania ďalším samostatným písomným podaním zo dňa 28.09.2016 na č.l. 1479-1502. V tomto najskôr citoval výrok o vine spolu so skutkovou vetou, právnou vetou, ako aj výrok o vine vyššie uvedeného napadnutého rozsudok súdu I. stupňa. Následne uviedol, že považuje za potrebné poukázať na nezákonný postup Okresného súdu Bratislava 1 a nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré si okresný súd v konaní osvojil napriek tomu, že na tieto nezákonnosti neustále poukazyval ešte v prípravnom konaní. Okresný súd Bratislava 1 nelogicky neakceptoval podstatné dôkazy, vykonané zákonným spôsobom, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci zásadné a rozhodujúce a bez akýchkoľvek pochybností preukazujú jeho nevinu. Okresný súd nielenže neprihliadal pri svojom rozhodnutí na tieto dôkazy svedčiace v jeho prospech, ale práve naopak, tieto dôkazy buď bez akéhokoľvek logického vysvetlenia vyhodnotil ako dôkazy v jeho neprospech, alebo si dôkazy vymyslel, v snahe uznať ho za vinného a následne ho odsúdiť.

Zaujaté konanie predsedu senátu

Nezainteresovanej osobe by sa mohlo skutočne zdať, že sa neštíti použiť akékoľvek prostriedky nato, aby súd v konaní proti nemu očiernil, keďže nie je so žiadnym z členov senátu okresného súdu v žiadnom vzťahu, a teda súd nemá dôvod postupovať proti nemu nezákonne a zaujate. Opak je však pravdou. Odvolateľ poukázal na to už vo svojej námietke zaujatosti podanej proti predsedovi senátu 21.9.2012, nakoľko jeho nesprávnym rozhodnutím bol nezákonne držaný vo väzbe. Po prepustení uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Tos 108/2012 z 12.11.2012 bola nezákonnosť predsedu senátu jednak medializovaná a jeho nezákonný postup mu bol vytknutý v rozhodnutí krajského súdu, ako aj Ústavného súdu SR.

Ešte v čase, keď bol vo väzbe a v žiadosti o prepustenie z nej mu vytkol nezákonnosť jeho postupu, tento ho pri výsluchu „varoval“, že si má rozmyslieť svoj sťažnostný postup na neho a medializáciu jeho nezákonných rozhodnutí, lebo si má uvedomiť, že to bude práve "ON" - predseda senátu - kto ma bude súdiť. Takéto varovanie nielenže pociťoval ako vyhrážku, ale najmä bol neveriteľne dotknutý jeho nezákonným postupom a bezdôvodným obmedzením svojej osobnej slobody. Napriek tomu, že predseda senátu vyslovil vo svojom rozhodnutí z 24.9.2012 svoju nezaujatosť, jeho pocit strachu z „naplňovania hrozieb“ zo strany predsedu senátu sa preukázal nielen účelovým a nezákonným vedením dokazovania v predmetnej trestnej veci, ale i pravidelným slovným atakom zo strany predsedu senátu po skončení hlavných pojednávaní. Vždy si si myslel, že dôkazy, ktoré boli vykonané nezákonne nemôžu tvoriť podklad pre jeho odsúdenie a že dôkazy vykonané zákonným spôsobom nemôže nikto vyhodnotiť inak a nikto nemôže takéto dôkazy legálne pozmeniť v jeho neprospech. Napriek tomuto presvedčeniu sa mylil a poukazuje na to ďalej v tomto svojom dodatku k odvolaní.

Porušenie práv na obhajobu porušením princípu „rovnosti zbraní“

Podľa názoru odvolateľa súd vedie pojednávanie, t.j. dbá na dodržiavanie rovnosti strán, spravodlivý súdny proces (doručenie obžaloby, doručenie stanoviska k obžalobe, dodržanie 5 dňovej lehoty na prípravu, právo na tlmočníka ...), ďalej prijíma procesné rozhodnutia (napr. vylúčenie verejnosti, či zastavenie trestného stíhania), riadi dokazovanie a rozhoduje o námietkach strán. Svoju aktivitu je povinný smerovať pri dokazovaní najmä k prevereniu, či dôkazy boli získané zákonne a či sú vôbec prípustné. Dbá na zákonný postup pri výsluchu svedkov, vykonávaný stranami, teda prokurátorom, obžalovaným, jeho obhajcom, prípadne poškodeným. Súd je aktívny aj pri zisťovaní a posudzovaní neprípustnosti trestného stíhania (napríklad pri účinnej ľúlosti, nepríčetnosti), skúma takisto aj podmienky pre nutnú obhajobu a podobne. Zásada kontradiktórnosti sa vo svojej podstate vzťahuje na vyriešenie otázky viny alebo nevinu a preto je aktivita súdu žiadaná aj pri riešení otázky trestu (napríklad pri zisťovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností). No aj iniciatíva a aktivita súdu má svoje hranice.

Tu odvolateľ poukázal na judikát Trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline, sp.zn. Jtk 5/09, podľa ktorého... je povinnosťou súdu zachovať nestrannosť a je zakázané iniciatívne napomáhať jednej alebo druhej strane. To znamená, že súd nesmie suplovať úkony strán konania, t.j. nesmie nahrádzať ich iniciatívu...

V predmetnom prípade Krajský súd v Žiline poukázal najmä na to, že nie je prípustné, aby prokurátor prenášal svoje povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 2 ods. 10 Trestného poriadku na súd a očakával, že až súd vyrieši (svojím dokazovaním) základné predpoklady trestnej zodpovednosti obvineného.

Zo súdneho spisu, teda zo zápisníc z hlavných pojednávanií je zrejmé, že nie prokurátor, ale práve predseda senátu vyvíja svoju aktivitu, teda snahu počas dokazovania uniesť dôkazné bremeno. Bol to práve predseda senátu, kto pri výsluchu svedkov buď prokurátora usmerňoval, ako má pokračovať vo výsluchu svedka, bránil mu vo vyjadreniach s tým, že „nemusíte vysvetľovať, my vieme o čo ide,“ alebo mu naznačoval, aby svoju právomoc preniesol na súd, /dokonca mu odobral slovo keď tak neurobil/ a priamo suploval činnosť prokurátora.

Uvedené konanie predsedu senátu je markantné najmä pri výsluch člena hliadky PZ, svedka G. K. na hlavnom pojednávaní, uvedenom na čísle listu 1434, 1436 súdneho spisu. Svedok vypovedal, že sa ku skutku vyjadriť nevie a pre odstup času si na skutočnosti akými sú čas a miesto nepamätá.

Na otázku okresného prokurátora (ďalej len OP):

„Pamätáte si na osobu obžalovaného z času keď ste ho zadržali?“ svedok doslova uvádza: „Nie. Je to odstup času.“

OP teda navrhuje prečítanie výpovede svedka z prípravného konania zo dňa 03.11.2008, prípadne z výsluchu ktorý bol uskutočnený 12.12.2008 /oba výsluchy vykonané v rozpore so zákonom/ - tu odvolateľ pripomenul tú skutočnosť, že na výsluchu na HP dňa 5.4.2013 pred zrušením rozsudku, predseda senátu zamietla návrh OP čítať výpoveď svedka policajta G. K. z prípravného konania a konštatuje: „vzhľadom na absenciu návrhu OP na prečítanie výpovede svedka z dôvodu rozporu s predošlou výpoveďou, OP nemá možnosť prečítať výpoveď svedka z prípravného konania“. Následne OP uvádza, že ona žiadny rozpor nevidí, na čo súd vyhlási uznesenie a samotný predseda senátu výpoveď tohto svedka z prípravného konania na HP číta, vid' číslo listu spisu 1130, 1131. Tu treba konštatovať, že práve takéto postupy okresného súdu pri výsluchoch svedkov boli odvolacím KS BA označené, ako vykonané v rozpore so zákonom.

Na opätovnom HP potom OP na otázku obhajcu „z akého dôvodu to budeme čítať a podľa akého ustanovenia Tr. por.“, uvádza: „Presne si nepamätám na ustanovenie, to ponechávam na úvahu súdu“ !!!

Po krátkej porade senátu súd vyhlásil uznesenie ktorým umožnil čítanie výpovede svedka G. K. podľa § 264 ods. 1, Tr. por. Súd takto postupoval aj napriek tomu, že odvolací KS BA mu takýto postup vytýkal a práve pre takýto postup Okresného súdu zrušil KS BA vo svojom rozhodnutí 2To 70 / 2014 rozsudok Okresného súdu.

OP začal čítať výpovede svedka, čo obhajoba namietala. Predseda senátu upozornil OP, že smie čítať len časti výpovede, ktoré vykazujú rozpor.

OP uviedol: „Ja nemôžem konštatovať rozpory vo výpovedi svedka vzhľadom na odstup času.“ A práve vtedy z "nepochopiteľných" dôvodov /keďže samotný prokurátor poprel existenciu rozporov vo výpovedi svedka/ nakoľko svedok si nepamätal na skutočnosti ohľadom skutku, predseda senátu berie slovo prokurátorovi a opätovne tak, ako na predchádzajúcich pojednávaniach, sám číta výpoveď svedka z prípravného konania zo dňa 03.11.2008 vykonanú nezákonne /bez prítomnosti obhajcu/ a následne, predseda senátu číta ďalšiu nezákonnú výpoveď svedka z 12.12.2008 /svedeckú výpoveď vykonanú čítaním z úradného záznamu/. Túto nezákonnosť súd dokonca sám prečítal z uvedenej výpovede! A túto aktivitu súd vyvíja aj napriek tomu, že prokurátor uviedol že rozpor nevidel a odvolací súd zakázal okresnému súdu takýto postup, keďže svedok si na hlavnom pojednávaní nič nepamätal a tiež uviedol, že ani obžalovaného si nepamätá z obdobia skutku.

Následne predseda senátu vysvetľuje, že môže /v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave a aj napriek jeho príkazu/ postupovať tak, že prečíta výpovede svedka aj napriek nariadeniu nadriadeného súdu aj mimo kontradiktórnosť v konaní, lebo tým prelamuje zásadu kontradiktórnosti. /navrhuje odvolaciemu súdu vypočúť si nahrávku z pojednávania zo dňa 15.04.2016/

Predseda senátu obdobnú aktivitu namiesto prokurátora vyvíjal aj pri výsluchu dňa 13.01.2015 u svedka A. K., kde konštatoval, že výpovede svedka z prípravného konania, keď svedok vypovedá skutočnosti ku skutku je rozdielna od jeho predchádzajúcej a aj terajšej výpovede na hlavnom pojednávaní, keďže teraz uvádza, že ku skutku si nič nepamätá - a práve toto "pamätanie" a "nepamätanie" považoval súd za "rozpor" v jeho výpovedi. Žiada preto svedka, aby tieto "rozpory" vysvetlil, na čo svedok konkrétne

uvádza že: „Kvôli odstupu času si nepamätám nič“ . Súd však aj napriek tomu v rozsudku na strane 8/ uvádza, že vo vyhodnocovaní presvedčivosti dôkazov vychádzal a prihliadal na nové zistenia vo vzťahu k opakovane vykonaným výsluchom svedkov K., K., G., H., R.. Čo vo výpovedi svedka K., /ktorý sa na nič nepamätá/, tvorí presvedčivý dôkaz sa už v rozsudku súdu neuvádza.
/Opäť navrhuje odvolaciemu súdu vypočuť si nahrávku z pojednávania zo dňa 13.01.2015/

Zásada kontradiktórnosti trestného konania sa stala natoľko dôležitou, že mnohé sudy odôvodnenia svojich rozhodnutí začínajú práve jej spomenutím, a to tak v prípade, ak bola použitá a ešte viac v prípadoch, ak táto zásada použitá nebola. Napríklad odôvodnenie začína „V trestnej veci proti obžalovanému XY vykonané dokazovanie pri dôslednom dodržaní kontradiktórnosti dokazovania...“ Ak ale nemuselo dôjsť ku kontradiktórnosti konania, vtedy je uvedené napríklad, že ... „Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že sa cíti byť vinný zo spáchania všetkých skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, preto súd dokazovanie nevykonával ...“

Trestné konanie je založené na zistení formálnej pravdy (súd nemá povinnosť zisťovať objektívnu pravdu), teda súd konštatuje, či sa prokurátorovi podarilo uniesť dôkazné bremeno alebo nie. Aj keď súd disponuje určitou iniciatívou nie je možné, aby zisťovanie objektívnej pravdy išlo na úkor zásady kontradiktórnosti konania a spravodlivého súdneho procesu.

Zásada kontradiktórnosti konania je neodmysliteľnou súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a takisto aj so zásadou rovnosti zbraní. Súd (sudca) má byť nestranný a nepomáhať ani jednej zo strán sporu. Jeho pozícia je obmedzená „vyššími princípmi“ a nesmie nahrádzať kontradiktórne konanie svojou vlastnou iniciatívou nad mieru, ktorá by bola s týmito princípmi v rozpore.

Takýto postup OS BA1 je v rozpore s ustálenou judikatúrou slovenských súdov obsiahnutou aj v rozhodnutí Krajského súdu Žilina, sp.zn. 1To/44/2013: „Možno pripustiť, že súd v zmysle § 2 ods. 11 Tr. por. môže vykonať na hlavnom pojednávaní aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Iniciatíva súdu pri vykonávaní dôkazov má však svoje hranice a tie končia tam, kde začínajú hranice spravodlivého procesu (§ 2 ods. 7) a hranice rovnosti strán v konaní pred súdom a kontradiktórneho procesu (§ 2 ods. 14)...“

Taktiež je postup Okresného súdu BA1 v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktorý, práve naopak zdôrazňuje: v rozhodnutí sp. zn. 1 Tost 18/2014: „Najvyšší súd tiež zdôrazňuje, že z ustanovenia § 2 ods. 11 veta prvá Tr. por. síce vyplýva, že súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl, ale v zmysle ustanovenia § 1 a § 2 ods. 18 Tr. por. je trestný proces upravený ako kontradiktórne konanie dvoch protistrán - prokurátora (eventuálne poškodeného) na jednej strane a obvineného a jeho obhajcu (eventuálne zúčastnenej osoby) na druhej strane. Preto nie súd, ale strany trestného konania pred súdom predkladajú a vykonávajú dôkazy, ktoré obvineného usvedčujú alebo oslobodzujú. Úlohou súdu, ako nestranného rozhodovacieho orgánu, je posúdenie týchto dôkazov a rozhodnúť spor medzi prokurátorom, ktorý zastupuje štát (§ 2 ods. 5 veta prvá Tr. por.) a obžalovaným. Pri tomto rozhodovaní musí súd zachovať nestrannosť a nesmie iniciatívne napomáhať jednej alebo druhej strane. Ak by sa tak stalo, došlo by k porušeniu nielen zásady rovnosti strán v konaní pred súdom (§ 2 ods. 14 Tr. por.), ale aj zásady spravodlivého procesu (§ 2 ods. 10 Tr. por.)...“

O aktivite predsedu senátu, ktorá nebola v intenciách Trestného poriadku ako „dozerajúceho“ na zákonnosť priebehu súdneho konania svedčí skutočnosť, že svoju činnosť zameriaval v rozpore so zákonom na vykonávanie dôkazov v prospech prokurátora. Svedčí o tom aj spôsob vedenia výsluchov svedkov. Po výsluchu svedka prokurátorom predseda senátu preberá aktivitu patriacu prokurátorovi a supluje jeho činnosť a vylúča týchto svedkov, hoci títo na otázky OP odpovedali, že buď nevedia alebo si už nespomínajú vzhľadom na odstup času.

Nad rámec týchto skutočností je potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, uvedenú v rozhodnutí sp. zn. 2 Tdo 26/2013:

....Ako však už bolo uvedené, výsluch na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný v súlade so zákonom. Vzhľadom na povahu chyby postupu pri výsluchu svedkov, ich opakovaný výsluch v súdnom konaní by bol len formálny. Dotknuté údaje, ktoré sú relevantné pre rozhodovanie súdu, už na hlavnom pojednávaní odzneli (čítaním výpovedí z prípravného konania a na jeho základe v odpovediach na preložené otázky) a nemá materiálny význam opätovným výsluchom overiť, či si ich svedkovia pamätajú, alternatívne opätovne čítať ich výpovede z prípravného konania. Ide teda o procesnú chybu, ktorá nie je v novom

konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia odstrániteľná. Pri opätovnom hodnotení dôkazov bude potrebné od výpovedí svedkov P. a S. abstrahovať (neprihliadať na tieto výpovede) a vychádzať len z ostatných vykonaných dôkazov...”

Podľa Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Tdo 26/2013 opätovný výsluch svedkov vyslúchnutých na prvom HP v rozpore so zákonom bol len formálny, nakoľko dotknuté údaje, ktoré boli relevantné pre rozhodnutie súdu už na prvom HP odzneli a opätovný výsluch týchto svedkov nemal materiálny význam. OS BA1 nesmel ani pri opätovnom hodnotení dôkazov prihliadať na výpovede takýchto svedkov a opierať o ne odsudzujúci rozsudok, ale smel vychádzať len z ostatných vykonaných dôkazov. OS BA1 mohol opätovne vypočuť iba tých svedkov pri ktorých sa na prvom HP nedopustil procesných pochybení, nakoľko tieto pochybenia už nie sú odstrániteľné opätovnými výsluchmi svedkov /K., K., D./ prípadne opätovným čítaním ich výpovedí z prípravného konania /ako v prípade svedka W./.

Taktiež, napriek tomu, že neboli nijakým spôsobom naplnené zákonné podmienky na vedenie výsluchu svedkov predsedom senátu, pred tým, ako svoje zákonné právo umožnil vyčerpať obhajoba a samotnému obžalovanému, tak zo zápisníc o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že predseda senátu vedie výsluch svedkov v rozpore s ustanoveniami § 261 ods. 3 a § 258 ods. 3 Tr.poriadku. Podľa zákona je určené poradie, kto vypočúva svedkov ako prvý a kto nasleduje po jeho výsluchu. Po výsluchu svedka prokurátorom nasleduje druhá strana, teda obhajoba a samotný obžalovaný. Obhajca nie je samostatná procesná strana, on je zástupca obžalovaného a pomáha mu realizovať jeho práva pred súdom. Ak takéto poradie nie je dodržané, a samotný súd vstupuje medzi výsluchy strán bezdôvodne, narúša to povesť jeho nezáujatosti a nestrannosti.

V ďalšom odvolateľ citoval ustanovenia § 261 ods. 3 Tr. por., ako aj § 258 ods. 3 Tr. por.

Procesne nesprávny postup súdu pri vedení dokazovania je zrejмый od počiatku celého súdneho konania, najmä však v zápisnici z HP z 13.1.2015 na č.l. 1302-1308/, kde predseda senátu či po výsluchu obžalovaného, alebo svedkov neprenehá výsluch obhajobe, alebo obžalovanému, ale vyzve členov senátu na polozenie otázky, alebo sám iniciatívne začne vypočúvať svedka pred tým, ako to umožní obhajcovi, alebo obžalovanému. Toto je markantné i zo zápisnice z HP zo dňa 21.5.2013 pri výsluchoch svedkov L. a R., kde po výsluchu svedkov prokurátorom si slovo berie samotný predseda senátu, čím supluje činnosť prokurátora a snaží sa napomáhať jednej strane súdneho procesu (OP). Predseda senátu sa teda rozhodol vyslúchnuť ešte svedkov sám, bez toho, aby obhajcovi a obžalovanému umožnil vypočuť svedka. Takýto spôsob vedenia pojednávania, rovnako aj iniciatívne čítanie výpovedí svedkov z prípravného konania tak, ako už na to vyššie poukázal je odrazom toho, ako veľmi predseda senátu chcel, aby sa akosi dalo zabezpečiť dôkazy proti mne, ktoré by viedli k môjmu odsúdeniu.

Aby však predsedovi senátu nekrivdil, je možné rovnako pri výsluchu iných svedkov, ktorí sa ku skutku vyjadriť nevedia, badať snahu dodržiavať zákonnosť poradia strán konania. Postup súdu v rozpore s Trestným poriadkom a záväzným právnym názorom nadriadeného súdu

Uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To 70/2014 z 3.7.2014 zrušil rozsudok Okresného súdu BA1 zo dňa 24.01.2014, teda prvý rozsudok v tejto veci. Krajský súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní ku skutku v bode 1 obžaloby nebol preukázaný jednoznačný a nepochybný záver o tom, že som spáchal uvedený skutok a dôkazy vykonané sú nejednoznačné a vzájomne si odporujúce. K bodu 2 obžaloby odvolací súd uvádza, že v konaní, ktoré predchádzalo vyneseniu rozsudku, ktoré odvolací súd zrušil, nenastala žiadna taká situácia, kedy by bolo možné čítať zápisnice z výsluchu svedkov K., J., G., M. R. a H. z prípravného konania podľa § 264 ods.1 Tr.por.

Odvolací súd ďalej uvádza, že „ Trestný poriadok stanovuje , že predloženie zápisnice svedkovi z prípravného konania alebo prečítanie jej časti a následné vyjadrenia k rozporom slúži potom podľa § 264 ods.1 Tr.por. na to, aby súd mohol posúdiť hodnovernosť a pravdivosť tvrdení svedka pri výsluchu na hlavnom pojednávaní. Podľa rozhodnutia NS SR R 53/2009 „výpoveď obžalovaného, alebo svedka z prípravného konania sa stáva súčasťou výpovede len vtedy, ak v nich nie sú podstatné rozpory. Ak vzniknú takéto podstatné rozpory, môže ich súd odstrániť, resp. ich hodnotiť len, ak postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku a postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku v prípade svedka došlo k vykonaniu takýchto dôkazov odstránením rozporov na hlavnom pojednávaní.“

Preto odvolací súd vydal záväzný pokyn podriadenému súdu, aby opätovne pristúpil k výsluchu svedkov a dodržal postup podľa § 264 ods.1 Tr.por. „Potom bude v konečnom štádiu pri hodnotení dôkazov na úvahách súdu, či bude považovať výpovede svedkov aj po odstránení rozporov za také hodnoverné, že bude možné na ich podklade rozhodnúť o vine či nevine obžalovaného“.

Ako však už bolo vyššie uvedené, s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 26/2013, OS BA1 mohol opätovne vypočuť a prihliadať na opätovne vykonané výsluchy iba tých svedkov, pri ktorých výsluchu sa nedopustil na prvom HP procesných pochybení.

Okresný súd Bratislava 1 na hlavnom pojednávaní, vytyčenom po zrušení rozsudku odvolacím súdom začal opätovne vyslúchať svedkov. Na hlavnom pojednávaní dňa 13.1.2015 vypočul svedkov A. J., G. G. a W. R.. Všetci svedkovia zhodne uviedli, že si na skutok nepamätajú, nevedia uviesť podstatné okolnosti prípadu. E. K. si nepamätal vôbec nič a svedkovia G. a R. bez podrobností potvrdili, že podľa ich vedomia išlo o vozidlo R. 5 kombi a nie R. X5 ako tvrdí obžaloba. Pripomínam, že ide o svedkov obžaloby. Nejde o duševne zaostalých, alebo chorých svedkov, ide o príslušníkov PZ.

Títo svedkovia nijakým spôsobom nevyviedli o protiprávnom konaní odvolateľa, nijakým spôsobom ho neopoznali ako páchatela skutku a ich výpovede žiadnym spôsobom nepodporili tvrdenia, na ktorých okresný prokurátor postavil svoju obžalobu. V rozsudku na strane 8/ však súd formálne uvádza, presvedčivosť dôkazov vo výpovedí týchto svedkov, ako aj nové zistenia vo vzťahu k ich opakovaným výsluchom. Súd však v rozsudku už nič konkrétne a vecne neuvádza čo z toho, že si títo svedkovia buď na nič nepamätajú, alebo informujú súd že o vozidle R. X5 nemali vedomosť, súd pokladá za presvedčivý dôkaz mojej viny.

Dňa 12.6.2015 bola na HP vypočutá svedkyňa L., ktorá bez toho, aby sa skrývala za účelové prehlásenia o tom, že si nespomína na skutkové zistenia vypovedá jednoznačne a nie hmlisto. Rozboru tejto výpovedi sa odvolateľ venuje ďalej vo svojej výpovedi.

Na ďalšom hlavnom pojednávaní na čísle listu 1433-1439 sa OS BA1 rozhodol vypočúvať svedkov.

Svedok G. K., vypovedal na čísle listu 1435-1437, kde ako člen hliadky PZ uviedol, že sa ku skutku nevie vyjadriť, nepamätá sa na podstatné veci, vedel iba značku auta R. a nepamätal si okolnosti môjho zadržania.

A práve v tomto momente dochádza k nezákonnosti, na ktorú odvolateľ poukazyval už na predmetnom hlavnom pojednávaní formou námietok/a ktoré uviedol na strane 2/ a 3/ tohto dodatku k odvolaniu/ .

Na osvieženie pamäti odvolateľ opakuje situáciu:

Okresný prokurátor navrhuje prečítanie výpovede svedka z prípravného konania - tu chce odvolateľ pripomenúť, že práve tento výsluch bol odvolacím KS BA označený, ako vykonaný v rozpore so zákonom - a OP na otázku obhajcu „z akého dôvodu to budeme čítať a podľa akého ustanovenia Tr. por.?", uvádza: „Presne si nepamätám na ustanovenie, to ponechávam na úvahu súdu" !!!

Po krátkej porade senátu súd vyhlásil uznesenie ktorým umožnil čítanie výpovede svedka G. K. podľa § 264 ods. 1, Tr. por. Súd takto postupoval aj napriek tomu, že odvolací KS BA mu takýto postup vytykal a práve pre takýto postup Okresného súdu zrušil KS BA vo svojom rozhodnutí 2To 70 / 2014 rozsudok Okresného súdu.

OP začal čítať výpovede svedka, čo obhajoba namietala. Predseda senátu upozornil OP, že smie čítať len časti výpovede, ktoré vykazujú rozpor.

OP uviedol: „Ja nemôžem konštatovať rozpory vo výpovedi svedka vzhľadom na odstup času.“

A práve vtedy z "nepochopiteľných" dôvodov predseda senátu berie slovo prokurátorovi a sám číta výpovede svedka z prípravného konania. A to aj napriek tomu, že prokurátor uviedol že rozpor nevidel

a odvolací súd zakázal okresnému súdu takýto postup, keďže svedok si na hlavnom pojednávaní nič nepamätal.

Predseda senátu konštatoval, že vo výpovedi svedka z prípravného konania zo dňa 03.11.2008 a 12.12.2008, vykazujú rozpor s jeho výpoveďou na HP na ktorom svedok uviedol, že si s odstupom času nič nepamätá z konkrétnych skutočností prípadu. Následne, v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave okresný súd tvrdí, že môže postupovať tak, že prečíta výpovede svedka aj napriek nariadeniu nadriadeného súdu aj mimo kontradiktórnosti v konaní.

Rovnaký nesprávny postup použil okresný súd i pri výsluchu svedka G. W.. Podľa oznámenia súdu bol tento svedok nedostihnuteľný a súd využil všetky zákonné možnosti nato, aby ho na hlavnom pojednávaní vypočul. Napriek tomu, že súd bol presvedčený o tom, že využil všetky možnosti na jeho prítomnosť na HP, súd tak neurobil. Súd sa výlučne spoliehal nato, že nariadi v zmysle § 88 Tr.por. obmedzenie osobnej slobody svedka a tohto v CPZ vypočuje. Napriek tomu súd nevyužil osobné oprávnenia na zistenie pobytu svedka, formou vyťaženia rodičov, susedov, lustráciou vo výkone väzby či v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody. Napriek tomu sa súd uchýlil k tomu, že svedeckú výpoveď svedka W. z prípravného konania nedôvodne číta sám. Súd sa tak snaží legalizovať svedkovu nezákonnú výpoveď z prípravného konania a jeho výpoveď vykonanú procesne nesprávne na prvom HP.

Pri svedkoch K., J., W., D., G. a G. je nutné uviesť tú podstatnú okolnosť, že svedkovia sú alebo v čase výsluchu pred vyšetrovateľom PZ boli príslušníkmi polície a už v čase ich výsluchu pred vyšetrovateľom PZ približne dva týždne až mesiac po skutkoch si nepamätali, či nechceli pamätať, okolnosti prípadu, odpovedali vyhýbavo a nelogicky a pred výsluchom pred vyšetrovateľom PZ, alebo počas neho, mali k dispozícii ich úradný záznam zo spisu, ktorý im vyšetrovateľ PZ ochotne dal k dispozícii, keď boli vypočúvaní ako svedkovia a teda čerpali pri svojej výpovedi z neho. Tento nezákonný postup odvolateľ namietal už počas prípravného konania cestou svojho obhajcu, čo je zaznamenané aj v zápisnici o výsluchu svedkov. Avšak ani táto skutočnosť nepresvedčila súd, že výsluchy svedkov v prípravnom konaní boli vykonané spôsobom odporujúcim zákonu a teda nie je možné vykonať výsluch svedkov prečítaním ich svedeckých výpovedí z prípravného konania. A práve to mala byť v zmysle zákona aktivita súdu - neumožniť OP predkladať nezákonne vykonané dôkazy a v konečnom dôsledku neopierať o tieto nezákonné dôkazy odsudzujúci rozsudok.

Procesne nesprávny postup Okresného súdu Bratislava 1 bol dôvodom, pre ktorý Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2To 70/2014 zrušil rozsudok Okresného súdu BA1 zo dňa 24.01.2014 s poukazom na nezákonnosť takéhoto procesného postupu súdu.

Odvolateľ taktiež poukázal na analogické rozhodnutie v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. augusta 2009, sp. zn. 2 Tdo 28/2009, v odôvodnení ktorého sa uvádza: ...Uvedeným postupom si okresný súd nevytvoril zákonné podmienky na prečítanie výpovedí svedka P. V. na hlavnom pojednávaní a pokiaľ tak urobil, postupoval v rozpore s ustanovením § 263 ods. 3 písm.. a) Trestného poriadku. Odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa sa nepochybne opiera aj o usvedčujúce výpovede svedka P. V. z prípravného konania, majúce povahu priameho usvedčujúceho dôkazu. Keďže tieto boli prečítané bez splnenia zákonných podmienok, došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm.. g) Trestného poriadku tým, že súd oprel svoje rozhodnutie o dôkaz, majúci podstatný význam pre rozhodnutie, ktorý nebol súdom vykonaný zákonným spôsobom...

Na základe množstva publikovaných súdnych rozhodnutí a obsiahlej judikatúry nemožno predpokladať, že súd znalý zákona urobí takúto nezákonnosť výlučne z nebalosti, alebo z neopatrnosti. Tu je skôr možné konštatovať, že snaha ma odsúdiť bola natoľko veľká, že nezabránila predsedovi senátu v aktivite, aby mu dokázal vinu na skutkoch napriek tomu, že na to neboli splnené zákonné podmienky.

Postup Okresného súdu Bratislava 1, že sa neriadil právnym názorom nadriadeného súdu a nedodrжал ním nariadené postupy je nezákonný a odporuje ustanoveniam zákona § 327 ods. 1 Tr. por. „navyše spôsobom, ktorým odobral slovo OP a sám prevzal na seba jeho právomoc s tým, že zároveň "poučil" OP a obhajobu, že zásada kontradiktórnosti v zmysle ustanovenia § 2 ods. 11 Tr. por. nie je zásadou absolútnou a súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhlí „tak týmto ustanovením je prelomená absolútna zásada kontradiktórnosti uvedená v § 2 ods. 10 Tr. por."

Tu považuje odvolateľ za potrebné opäť poukázať na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, uvedenú v rozhodnutí sp. zn. 2 Tdo 26/2013: „Ak by bola výpoveď z prípravného konania čítaná na odstránenie rozporov oproti výpovedi na hlavnom pojednávaní v súlade s § 264 Trestného poriadku (teda ak by k takej, procesne relevantnej výpovedi na hlavnom pojednávaní došlo), bol by svedok konfrontovaný s obsahom oboch výpovedí za účasti obvineného (obhajcu), s možnosťou kladenia otázok s ich strany, a to v rozhodujúcom štádiu konania (v súdnom konaní), teda pri tvorbe podkladov pre rozhodnutie súdu. Požiadavka kontradiktórnosti by teda bola splnená. Ako však už bolo uvedené, výsluch na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný v súlade so zákonom. Vzhľadom na povahu chyby postupu pri výsluchu svedkov, ich opakovaný výsluch v súdnom konaní by bol len formálny. Dotknuté údaje, ktoré sú relevantné pre rozhodovanie súdu, už na hlavnom pojednávaní odzneli (čítaním výpovedí z prípravného konania a na jeho základe v odpovediach na preložené otázky) a nemá materiálny význam opätovným výsluchom overiť, či si ich svedkovia pamätajú, alternatívne opätovne čítať ich výpovede z prípravného konania. Ide teda o procesnú chybu, ktorá nie je v novom konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia odstrániteľná. Pri opätovnom hodnotení dôkazov bude potrebné od výpovedí svedkov P. a S. abstrahovať (neprihliadať na tieto výpovede) a vychádzať len z ostatných vykonaných dôkazov...“

Odvolateľ taktiež považoval za potrebné poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/44/2013: „Treba konštatovať, že celá koncepcia trestného stíhania bola založená len na úvahách a domnienkach prokurátora. Nie je síce vylúčené a skutočné to tak aj mohlo byť, že skutok sa stal, ako tvrdí obžaloba, ale len úvahy a domnienky nepostačujú na pozitívne rozhodnutie o vine a v takom prípade je súd povinný aplikovať zásadu in dubio pro reo.“

Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému skutkovému stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

S poukazom na uvedené zásady potom krajský súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný a oslobodzujúci výrok v súlade so zásadou „in dubio pro reo“...

Týmto rozhodnutím KS ZA zamietol odvolanie prokurátora, ktorý v analogickom prípade napadol oslobodzujúci rozsudok.

Keďže podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu, sp.zn. IV. ÚS 108/2010): „Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právnu relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď ...“, ale aj I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99: „Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná...“

Preto podľa názoru odvolateľa s ohľadom na uvedené rozhodnutia, Okresný súd Bratislava 1 postupoval v rozpore s rozhodnutím nadriadeného Krajského súdu BA sp. zn. 2To 70 / 2014, v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov, tak aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR.

Po opätovnom HP sa dôkazná situácia nijako nezmenila v jeho neprospech, ale práve naopak. Preukázala sa snaha súdu vymyslieť si neexistujúcu svedeckú výpoveď a použiť ju v odôvodnení jeho odsúdenia. OS BA1 tak postupoval aj napriek tomu, že vedel, že v prípade nezákonnosti a nespravodlivého rozsudku opäť podá odvolanie prípadne mimoriadny opravný prostriedok, alebo sťažnosť na Ústavný súd SR. Toto mu bolo aj predsedom senátu vytýkané po vynesení rozsudku a vytknuté ako „znalosť v ustanoveniach Tr. por.“ Postup OS BA1 len zaťažuje v činnosti súdy vyšších stupňov a je nelogický zbytočný a neekonomický a jednoznačne dokazuje zaujatosť súdu.

Arbitrárnosť rozhodnutia okresného súdu

Okresný súd vo svojom rozsudku na strane 6 právne analyzuje, prečo sa rozhodol síce v rozpore s ustanovením § 264 ods.1 Tr.por. čítať výpovede svedkov napriek tomu, že neboli na to splnené zákonné podmienky. Súd je podľa svojho názoru povinný vysporiadať sa so všetkými skutočnosťami, dôkazmi a faktami, ktoré boli produkované stranami konania na hlavnom pojednávaní, teda vyrovnáť sa aj s možnými zmenami výpovedí svedkov.

Podľa súdu je „notorieta“, že si svedkovia s odstupom nepamätajú, že sa stráca ich pamäťová stopa, s čím sa súd musí vysporiadať značne „citlivo“ a je podľa súdu neprípustné, aby dôkaz odmietol výlučne z toho dôvodu, že si svedok na skutočnosti nepamätá.

Podľa právneho názoru odvolateľa je neprípustné práve to, ak súd neodmietne opierať svoje rozhodnutie o dôkazy vykonané v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní v rozpore so zákonom. Ako obžalovaný, ktorý počas celého trvania trestného konania namietal nezákonný postup polície prokurátora a senátu okresného súdu môže na právne úvahy súdu uviesť ešte to, že posudzovanie zákonnosti postupu OČTK musí byť chápané maximálne formalistický, teda či sú splnené formálne a zákonné predpoklady postupu pri výsluchu svedka, alebo pri čítaní jeho výpovede. Nemožno pri porušovaní zákona vychádzať z obsahu takejto výpovede len preto, že sa to hodí na obvinenie prípadne odsúdenie obžalovaného.

Taktiež je nutné pri týchto úvahách súdu uviesť aj tú skutočnosť, že svedkovia-príslušníci PZ, ktorí v oboch prípadoch zákrok vykonávali si boli vedomí toho, že vypovedajú proti nemu nepravdu, výpovede si medzi sebou prispôbovali tak, aby im to „sedelo dôkazne a skutkovo“ a už od samotného začiatku prípravného konania najmä na otázky obhajcu odpovedajú vyhýbavo, alebo univerzálnou formulkou, „nepamätám si“ prípadne „tak ako je uvedené v úradnom zázname“. Zjavne ide o taktiku „nepamätania si“ svedkov od počiatku vyšetrovania a nie o reálnu stratu pamäťovej stopy svedkov.

V spojitosti s tým odvolateľ považuje tiež za potrebné poukázať na medializované rozhodnutie Českého Ústavného Súdu, ktorý vo svojom náleze I. ÚS 520/16 podotýka:

Ústavní soud dále podotýká, a to nejen se zřetelem k projednávanému případu, že v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, voči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány...

Obzvlášť je na mieste poukázať na toto rozhodnutie pri vzájomne si odporujúcich tvrdenia policajtov jednak v jednej a tej istej ich vlastnej výpovedi, prípadne rozpory v ich vzájomných výpovediach.

Na rozdiel od nich si napríklad svedkyňa L. pamätala podrobnosti aj s odstupom 5-6 rokov, pretože nemala dôvod zahmlievať pred súdom skutočnosti, o ktorých sa dozvedela.

Na tomto mieste je však nutné poukázať na procesne nesprávny a účelový postup súdu, ktorý použil pri hodnotení vykonaných dôkazov. Súd totiž nielenže hodnotí dôkazy, ktorými sú svedecké výpovede v rozpore so základnými princípmi logického myslenia, ale dokonca v odôvodnení rozsudku vkladá do úst svedkyne slová o skutočnostiach, ktoré nikdy nepovedala, čo už nie len preukazuje zjavnú zaujatosť predsedu senátu, ale je už za hranicou jeho zaujatosti.

Ide o výsluch svedkyne T. L., ktorej výsluch uvádza súd na 4./strane napadnutého rozsudku, Podľa súdu mala táto svedkyňa pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní po zrušení napadnutého rozsudku jeho odvolaním uviesť: „V dobe skutku, v noci keď išla domov, videla policajtov, ako na zemi držali nejakú osobu. Nevedela potvrdiť či išlo o obžalovaného, ale videla len jednu osobu zadržanú policajtmi.“ Na otázku uviedla, že policajti jej mali povedať, že túto osobu zadržali po tom, čo vystúpil z jej auta a začal utekať“.... Toto v rozsudku tvrdí OS BA1.

Avšak v zápisnici o hlavnom pojednávaní 21.05.2013 na strane 3. svedkyňa uvádza: „Viem, že tam boli policajti pri aute a s tými policajtmi som čakala kým tam došli ďalší policajti. Na otázku predsedu senátu: „Kto bol pri aute?“ svedkyňa vyslovene odpovedala: „ Ja som tam videla iba policajtov.“ Teda svedkyňa L. vôbec vo výpovedi neuvádzala skutočnosti, ktoré v odôvodnení rozsudku uvádza OS BA1 a to, že videla, ako na zemi držali nejakú osobu o ktorej jej zasahujúci policajti povedali, že túto osobu zadržali po tom čo vystúpila z jej auta a začala utekať, tieto tvrdenia svedkyne si predseda senátu vymyslel sám. OS BA1 nepochopiteľne odôvodňuje rozsudok skutočnosťami, ktoré svedkyňa nikdy nikde nespomenula. A to ani v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom a ani pri opätovnom vypočutí na HP na ktorom dňa 12.06.2015 na strane 2/ a 3/ zápisnice z HP svedkyňa nikde nespomína skutočnosti, ktoré v rozsudku uvádza OS BA1. Čo viedlo súd k tomu, že si uvedené skutočnosti vymyslel je nepochopiteľné a domnievam sa, že takýto postup súdu je ojedinelý v slovenskom súdnictve, je v rozpore so zákonmi, s ústavou SR a tiež v rozpore s medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenska republika viazaná. Možno sa OS BA1 spolieha na to, že odvolací súd si nenaštuduje celý vyšetrovací spis a bude vychádzať len z tvrdení prvostupňového súdu v jeho rozsudku.

V nadväznosti na výpoveď svedkyne L. je nutné hodnotiť vierohodnosť výpovedí svedkov W. a D., teda členov hliadky PZ., o ktorých výpovede opiera okresný súd svoj odsudzujúci rozsudok. Počas prípravného konania sa totiž svedok W. pri konfrontácii s odvolateľom mimo záznam priznal, že on uvedený úradný záznam členov hliadky PZ, v ktorom so svojim kolegom opisujú svoj služobný zákrok nepísal, avšak musel sa pod neho podpísať a tvrdiť jeho autorstvo preto, aby ho nevyhodili z práce. Je zrejmé, že uvedený úradný záznam, ktorý tvoril podklad pre odvolateľovo obvinenie je plný klamstiev, na ktoré počas hlavného pojednávania poukazoval. Ide o také rozpory, ktoré nielenže preukazujú jeho nevinu, ale priamo dokazujú účelové nezákonné konanie príslušníkov PZ a ich nadriadeného proti odvolateľovi. Napriek zjavným rozporom tieto si okresný súd nielenže nevyšmol, ale priamo ich zapracoval ako zákonné dôkazy v jeho neprospech.

Svedok W. na HP dňa 21.04.2014 uviedol, že on úradný záznam nepísal, lebo išiel fajčiť. Táto skutočnosť dokazuje, že nemohol vedieť, kto v skutočnosti úradný záznam písal. O to viac, keď uviedol, že v miestnosti bolo pri písaní záznamu ďalších 4 - 5 osôb. Prečo písali úradný záznam osoby, ktoré neboli pri skutku na mieste činu je nepochopiteľné. Aj napriek tomu, že nebol pri písaní záznamu však svedok W. tvrdí, že tento záznam nepísal ich nadriadený. Túto skutočnosť však nemohol pre neprítomnosť vedieť a evidentne ide len o snahu pomôcť kolegovi-nadriadenému.

Ďalej sa v predmetnom úradnom zázname svedkov W. a D. na strane 2/ tohto záznamu, ktorý sa ako listinný dôkaz nachádza v súdnom spise uvádza: „Menovaný A. bol eskortovaný na OO PZ Staré mesto - stred bol v čase o 02:10 hod., odovzdaný stálej službe bol v čase o 03:45 hod.“

V tom istom úradnom zázname na strane 1/ uvádzajú: „ Na mieste bola prítomná aj užívateľka vozidla T. L., nar. XX.XX.XXXX/XXXX, trvale byt. R. 6, BA...“

Poškodená však vo svojej výpovedi z 25.02.2010 uvádza: „Vo svojej kaviarni som bola do 02:30 hod. a keď som sa vracala domov, videla som pri aute policajtov, ktorý mi povedali čo sa vlastne stalo....“

Logického vyhodnotenia uvedených skutočností vyplýva, že: Ak svedkovia D. a W. boli s odvolateľom na OO PZ Staré mesto stred v čase od 02:10 hod. do 03:45 hod., nemohli priamo vidieť, či inak vnímať zmyslový vnem, že po 02:30 hod. prišla na miesto činu poškodená T. L. a nemohli by to logicky uvádzať v úradnom zázname. A logicky to nemohli teda byť oni dvaja, kto poškodenú informoval o tom čo sa vlastne stalo, ale informoval ju niekto kto pri uvedenej udalosti vôbec nebol.

Týmto je evidentná skutočnosť, že úradný záznam písala iná osoba, /ktorá o svedkyni L. vedela/ a aj poškodenú informovala o skutku iná osoba a nie svedkovia W. a D..

Okresný súd rovnakým spôsobom hodnotil zadovážené dôkazy vo svojom rozsudku skutku číslo 2 na str. 8 rozsudku, kde uvádza, že „prihliadal na nové zistenia z opakovane vykonaných výsluchov svedkov K., K., H. a R....“

Odvolateľ opätovne pripomína, že svedok R., ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavných pojednávaniach uviedol, že o vozidle R. X5 /predmet skutku/ nikým informovaný nebol a všetky jeho úkony smerovali len k vozidlu R. 5 kombi /ktoré odvolateľ užíval so súhlasom sv. M. R./ o ktorom ho policajti K. a K. informovali. Čo z toho súd považuje za logický dôkaz jeho viny súd nijako nevysvetlil a myšlienkové konštrukcie sudu odporujú vykonanému dôkazu.

Svedkovia J. a K. si na opätovnom HP znova nič nepamätali o skutočnostiach ku skutku a ako už bolo uvedené, OS BA1 opakovane - v rozpore s právnym názorom nadriadeného súdu a ustálenou judikatúrou - čítal výpovede svedka K. aj keď si na takýto postup nevytvoril podmienky a teda postupoval procesne nesprávne a teda, o procesne nesprávne vykonané dôkazy opiera svoje opätovne rozhodnutie. Odvolateľ pripomenul, že svedecké výpovede svedkov K. a J., členov hliadky PZ boli vykonané v rozpore so zákonom ako v prípravnom konaní (jednak bez prítomnosti obhajcu napriek tomu, že to žiadal, ale aj tým, že svoje výpovede čítali z úradného záznamu), tak aj v konaní pred súdom (procesne nesprávne vykonané v rozpore s § 264 Tr. por) a o tieto nezákonné výpovede okresný súd opiera svoje rozhodnutie o odvolateľovej vine, hoci sú vykonané v rozpore so zákonom a v celom rozsahu vyvrátené svedeckou výpoveďou už spomínaného policajného technika svedka R., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že ako technik bol privolaný svedkami-policajtami K. a K. k vozidlu R. 5 kombi a nik z policajtov v tom čase o vozidle R. X5, ktoré malo byť predmetom skutku nehovoril a nemal informácie. Túto skutočnosť bez akýchkoľvek pochybností dokazuje aj listinný dôkaz v súdnom spise - výpis z knihy udalostí nachádzajúci sa na č. listu spisu 320, kde pod bodom 29 je uvedené: „Čas 04:07 F. ulica-garáže R. šedé BA XXX UL + osoba G. A., r. 1957“...

Taktiež svedeckou výpoveďou poškodeného R. bolo vyvrátené tvrdenie policajtov J. a K.. Súd vyhodnocuje výpoveď tohto svedka ako absolútne nespochybniteľnú, ktorá ma zo spáchania uvedeného skutku usvedčuje. Ide najmä o časť výpovede svedka, kde svedok uvádza, že „ na telefonát svojho priateľa sa zobudil a keď zišiel dole k vozidlu zistil, že pri vozidle stojí hliadka PZ“... Toto ma podľa názoru súdu usvedčuje z klamstva, že by policajti nevedeli, že došlo k spáchaniu trestného činu práve na vozidle

pošk. R.. Zároveň je však nutné dodať, že súd následne odmieta inú časť výpovede poškodeného R., ktorá jednoznačne dokazuje odvolateľovu nevinu. Súd nelogicky vytrhol z kontextu tú časť výpovede svedka- poškodeného R., ktorá bez ostatnej časti jeho výpovede vyznieva úplne opačne, ako keď je vnímaná ako logický celok.

Svedok poškodený A. R. jednoznačne uviedol, že skutok, teda otvorené vozidlo R. X5 a vytrhnuté káble z prístrojovej dosky on sám zistil v čase už o 03:00 hod., keď sa vracal z podniku v skorých ranných hodinách, teda skutok bol preukázateľne spáchaný o približne 1 hodinu skôr, ako to vypovedajú policajti svedkovia J. a K., že odvolateľa videli skutok páchať!!!! Paradoxne túto skutočnosť súd uvádza aj v rozsudku, ale vyhodnocuje ju v rozpore s logickým myslením, úplne inak, ako to čo, uvádza vo svojej výpovedi svedok R.. Podľa názoru súdu, ak by poškodený v nočných /o 03:00/ hodinách, keď sa vracal z baru skutok nahlásil, súd by veril tvrdeniu obžalovaného a nie policajtom. Logicky však, časový sled udalostí sa predsa nezmení, či už poškodený nahlási zistenie skutku okamžite po jeho zistení, alebo až niekoľko hodín po tom. Skutok sa teda evidentne musel stať pred 03:00, nakoľko okolo 03:00 poškodený na vlastné oči videl následky skutku. Navyše, podľa tvrdenia svedka na mieste činu v tom čase nikto nebol. Ani páchatel ani polícia!!!! Vina obžalovaného je teda založená výhradne na manipulácii polície s časom čo je v rozpore s logikou a aj napriek tomu si tuto skutočnosť OS BA1 osvojil. Keďže k tomu (nahláseniu poškodeným R. policajnému zboru) nedošlo, súd verí svedkom - policajtom to, že odvolateľa sledovali, ako skutok pácham o hodinu neskôr, ako ho poškodený zistil, že sa vo vozidle nachádzam, ako z vozidla poškodeného odchádza a ako následne toto vozidlo zaistili a od skorých ranných hodín na ňom vykonávali procesné úkony. Je však zrejmé, že takéto myšlienkové pochody predsedu senátu sú v rozpore s logickým myslením, keďže v jednom odseku odôvodnenia rozsudku si viacnásobne protirečí. Je logické, že pokiaľ poškodený našiel svoje vozidlo otvorené s vytrhnutými káblami o 03.00 hod., nemohol podľa výpovede svedkov - policajtov - tento skutok spáchať obžalovaný o 03.40 hod., ktorého pri tom mali na vlastné oči pozorovať a najmä krátko predtým sami aktívne zaparkované vozidlo osobne kontrolovali a toto bolo v poriadku. Ďalej pokiaľ svedkovia priamo pozorovali odvolateľa ako páchatel'a skutku priamo skutok páchať, prečo následne predseda senátu logicky vyhodnocuje postup policajtov ako správny, keď si najprv mysleli, že sa pácha trestný čin na vozidle R. kombi a následne / po niekoľkých hodinách/ na R. S Táto argumentácia súdu je však v rozpore so všetkými zadováženými dôkazmi v prípravnom konaní krátko po skutku, kedy je zrejmé, že o vozidle R. X5 žiadna z hliadok nevedela, úkony k tomuto vozidlu sa začali vykonávať so značným časovým odstupom a teda nemôže byť pravdou, že by svedkovia J. a K. mali odvolateľa sledovať pri vniknutí do uvedeného vozidla. Dôkazom, ktorý odôvodňuje tvrdenie odvolateľa a jeho výpovedná hodnota nepodlieha plynutiu času je výpis zo systému A. - komunikácia medzi členmi hliadky PZ a operačným dôstojníkom, ktorý dokazuje klamstvo svedkov J. a K., keďže sa v tomto výpise nikde nespomína vozidlo R. X5, ale vždy len a len vozidlo R. 5 kombi D. M. R. ktoré mal odvolateľ požičané s jeho súhlasom. Vo výpise systému A. je taktiež zaznamenané, že riadiaca jednotka nebola nájdená u odvolateľa, ako tvrdia policajti J. a K., ale informujú operačné stredisko na č. listu spisu 803/, že riadiacu jednotku vidia vo vozidle M. R. a preto žiadajú prítomnosť policajného technika. D. k tejto skutočnosti nebol svedok M. R. doposiaľ nikým vyslúchnutý je nevysvetliteľné. F. výpoveď svedka, M. R. staršieho dokazuje, nepravdivé tvrdenia zasahujúcich policajtov, nakoľko svedok R. uvádza že v čase okolo 07:00 ráno ho na oddelení polícia informuje, že odvolateľ sa pokúšal odcudziť vozidlo R. X kombi patriace jeho synovi a že pri úteku zahodil kľúč od tohto vozidla. Takže logicky, ešte o 07:00 ráno polícia o R. XX nemala žiadnu vedomosť, ale informujú domnelého poškodeného o páchaní skutku na vozidle jeho syna, teda na vozidle R. 5 kombi. Minimálne možno tiež konštatovať, že výpoveď svedkov J. a K. spochybňujú aj zadokumentované stopy z miesta činu - pachové stopy, mikro stopy a stopy DNA - ktoré nepotvrdzujú prítomnosť obžalovaného na mieste činu.

Je tu teda veľké množstvo pochybnosti, ktoré neboli súdom nijak odstránené a tiež nevyvrátiteľných dôkazov o tom, že odvolateľ skutok nemohol spáchať tak ako mu je to v obžalobe kladené za vinu. Neodstránením týchto pochybností si Okresný súd nevytvoril podmienky na to, aby vyniesol odsudzujúci rozsudok.

Keďže právny názor okresného súdu na priebeh jednotlivých skutkov a ich páchatel'a je tak diametrálne odlišný od dôkazov, ktoré priamo jeho zavinenia vyvracajú, rozhodnutie súdu nemá logický a právny základ a preto ho odvolateľ považuje za arbitrárne, svojvoľné a účelovo nesprávne.

Súd svojvoľne, bez vyhodnotenia odvolateľom uvádzaných nových dôkazov sa jednoducho uchýlil k arbitrárnemu rozhodnutiu, bez akéhokoľvek uvedenia takých skutkových a právnych záverov, ktoré by boli pochopiteľné, konzistentné s dôkazmi, vykonanými v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a navyše sa nepochybne javili ako spravodlivé a presvedčivé. Navyše objektívne nebolo možné očakávať, že rozhodnutie súdu bude obsahovať podrobné odkazy na vykonané dokazovanie a jednotlivé

výsluchy, na ktoré som vo svojej žiadosti poukazoval, keďže predseda senátu úmyselne nerešpektuje právny názor a pokyn nariadeného súdu a svojvoľne ohýba spravodlivosť presne tak, ako sa mu to hodí.

Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, arbitrárne rozhodnutie všeobecného súdu znamená, najmä

- extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním skutkovými a právnymi zisteniami,
- interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax,
- nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus),
- hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy

V tejto súvislosti je nutné poukázať najmä na rozhodnutia Ústavného súdu SR, podľa ktorého všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.46 ods.1 Ústavy SR, či čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (I.ÚS 243/07)

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky, alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03).

Taktiež, podľa rozhodnutia trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline, sp.zn. Jtk 11/09: „ Ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený...“

(I. ÚS 265/05): „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“

Porušenie práva na obhajobu jednostranným vedením dokazovania.

Od počiatku prípravného konania odvolateľ namietal zákonnosť vedenia vyšetrovania či už porušovaním Trestného poriadku pri výsluchu svedkov - členov hliadky PZ, ktorým vyšetrovateľ PZ zámerne pred výsluchom necháva čítať ich úradný záznam, alebo spôsob zadovažovania a vykonávania jednotlivých dôkazov OČTK. Uvedený postup OČTK je vidno najmä na čísle listu 534, kde odvolateľov obhajca podal 18.11.2008 riadny návrh na vykonanie dokazovania, kde okrem iného žiadal o vydanie príkazu sudcom pre prípravné konanie na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke spoločnosti T-Mobile. Tieto informácie sa v spise nenachádzajú, pretože ich vyšetrovateľ PZ ako nepotrebné odmietol, avšak tieto by nepochybne preukázali nevinu odvolateľa. V spise je len formálna odpoveď operátora, že nevie určiť odkiaľ boli hovory vykonávané, nie však informácia, či svedok M. R. uskutočnil hovor na odvolateľovo tel. č. a v akom čase. Tento dôkaz nepodlieha plynutiu času a tak ako uvádza bol to svedok L. R., ktorý ho kontaktoval a požiadal ho o odvoz na F. ulicu. Je všeobecne známe, že takéto informácie /uskutočnené hovory ich čas a dĺžku/ mobilný operátor má k dispozícii vo svojom archíve. Túto informáciu mu v mesiaci jún 2016 potvrdil aj príslušný mobilný operátor, ktorý ho informoval, že požadované informácie môže pre potreby súdu aj s odstupom času z roku 2008 poskytnúť, avšak len na požiadanie súdu.

Ešte závažnejším sa javí postup OČTK pri návrhu odvolateľovho obhajcu na zabezpečenie kamerového záznamu z kamery, ktorá bola upevnená vlastníkom budovy priamo nad vozidlo R. S., ktoré sa malo podľa súdu i vyšetrovateľa PZ stať objektom jeho záujmu, kedy sa do neho mal vlámať a pokúsiť sa ho odcudziť (č. listu spisu 535, túto skutočnosť už uvádzal v odvolaní zo dňa 08.07.2016.). Na žiadosť jeho

obhajcu o zabezpečenie uvedeného videozáznamu do vyšetrovacieho spisu dvaja príslušníci operatívy OR PZ Bratislava 2 uvedený videozáznam zabezpečili, avšak ho do spisu ako dôkaz nezaložili s tým, že podľa ich úradného záznamu „kamera snímala neosvetlené miesto činu a na zázname nič vidieť nie je“... Teda bez toho, aby záznam z kamery založili do spisu a jeho obsah ponechali na vyšetrovateľa PZ, obhajcu, alebo súd, sami vyhodnotili nepotrebnosť uvedeného záznamu, ktorý sami zlikvidovali. Je viac než zrejmé, že záznamom na kamere by sa preukázalo, že skutočne skutok nespáchal odvolateľ, ale niekto iný a všetky výpovede svedkov-policajtov, ktorí proti nemu vypovedali by boli dokázané ako nezákonné, lživé a účelové. Ak by aj kamera snímala výlučne tmú, pokiaľ by svedkovia J. s K. vypovedali pravdu, bolo by na zázname minimálne vidno, že v tme prišli k vozidlu R. X5 so svojim služobným vozidlom so zapnutými svetlami, respektíve so zapnutými baterkami a kontrolujú stav vozidla tak, ako to vo svojej výpovedi uviedli. Odvolateľ si je istý, že takáto ich činnosť zaznamenaná nebola a teda príslušníci operatívy priamo rozhodli, že záznam sa ako dôkaz nepoužije, čím mu priamo zmarili pre neho jednoznačne usvedčujúci dôkaz o tom, že ho nemohli sledovať vniknúť do vozidla R. S ale toto vozidlo sa našlo až okolo obeda a teda neobstojí ani názor súdu o tom, že je nepodstatné, že ho užívateľ, pošk. R. našiel okolo 03.00 hod ráno otvorené. Aj tu sa súd pohral s časom, nakoľko svedok uvádzal čas 03:00, ale súd v rozsudku uvádza čas 03:40, lebo pravdivý čas uvedený svedkom nezapadá do časovej koncepcie skutku uvedenej v obžalobe.

Tak ako OČTK, tak ani okresný súd nemal záujem na tom, aby odvolateľ dokázal svoju nevinu. Inak by napríklad bezdôvodne neodignoroval jeho žiadosť o vykonanie vyšetrovacieho pokusu s vozidlami, ktoré mali byť predmetom skutku, čo by preukázalo, že skutky sa nemohli stať tak, ako je z nich obvinený. Odvolateľ požiadal o to OS BA1 na hlavnom pojednávaní dňa 13.01.2015. Táto skutočnosť je zaznamenaná v zápisnici o hlavnom pojednávaní č. listu spisu 1303/. Súd jeho návrh zaznamenal a nezamietol, ale nijako sa týmto návrhom nezaoberal.

Ďalšia skutočnosť na ktorú považuje odvolateľ za potrebné poukázať je "odborné vyjadrenie" k cene vozidla v bode 1/ obžaloby. Toto vyjadrenie na č. listu spisu 236 má hlavičku "OKRESNÉ RIADITEĽSTVO POLICAJNÉHO ZBORU V BRATISLAVE I odbor kriminálnej polície 2. oddelenie všeobecnej kriminality a je podpísaný vyšetrovateľkou PZ mjr. G.. K. N.. Ide o žiadosť adresovanú nejakému K. K., pričom na žiadosti je vedľa uvedenia typu a druhu vozidla R. X5 uvedená jeho farba, rok zakúpenia, rok výroby a cena nového vozidla. Vedľa identifikácie vozidla je vybodkované miesto, do ktorého odvolateľovi neznáma osoba vpísala sumu 30.000€. Na spodnej časti tlačiva sa nachádza pečiatka K., spoločnosti K. s r. o. a nečitateľný podpis. Do dnešného dňa mu nie je jasné, kto uvedenú číslovku dopísal do uvedenej žiadosti, pričom ani vyšetrovateľovi PZ, dokonca ani senátu okresného súdu nevedelo, že uvedené odborné vyjadrenie nespĺňa náležitosti nielen odborného vyjadrenia, ale akéhokoľvek dôkazu, vykonaného zákonným spôsobom.

Ako teda môže mať uvedené odborné vyjadrenie správnu výpovednú hodnotu, ak nie je známe, kto uvedené odborné vyjadrenie vypracoval, aká je jeho kvalifikácia, či stanovuje hodnotu vozidla skutočnú, alebo výlučne s poukazom na jeho obvyklú cenu, či predajnosť v uvedenom čase a mieste. Odvolateľ pritom poukazuje na skutočnosť, že zamestnanec alebo majiteľ či vedúci autobazáru môže byť osoba s neadekvátnym vzdelaním v odbore - môže to byť aj človek s neukončeným základným vzdelaním prípadne človek v odbore napríklad kuchár - čašník. Navyše objektivnosť takéhoto vyjadrenia je spochybnená aj snahou autobazárov vždy vozidlo vykúpiť za čo pre nich najpriaznivejšiu cenu a predať nie za reálnu časovú cenu vozidla, ale za cenu čo najvyššiu, nakoľko sa od nej odvíja zisk spoločnosti. Nie je zriedkavosťou, že ponúkané vozidlo v autobazároch nie sú vo finálnej časti predané za autobazárom požadované ceny, ale za ceny o 20% - 30% nižšie. Odvolateľ je toho názoru, že takto stanovená cena vozidla a teda spôsobená škoda trestným činom je v rozpore so zákonom a nemožno takýmto postupom vyvodiť právny záver, že bol spáchaný trestný čin v odseku 4. Tr. zákona a tak vyvodzovať vyššiu trestnú sadzbu pri právnom posúdení skutku a pri výmere trestu. Navyše odvolateľ je tiež toho názoru, že takto identifikované vozidlo, ktoré „hodnotiteľ“ nevidel in natura, nevedel, koľko kilometrov má vozidlo najazdené, nevedel o poškodeniach vozidla, o jeho histórii, nemohol by ani autorizovaný predajca reálne stanoviť jeho hodnotu.

Podľa názoru ústavného súdu k tejto problematike, nielen zákonná, ale aj ústavná kvalita trestného konania sa podstatným spôsobom prejavuje v hodnotení dôkazov konajúcimi orgánmi činnými v trestnom konaní i všeobecnými súdmi, ktoré musí zodpovedať § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Uvedené ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára konajúcim orgánom verejnej moci priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Práve prípadná svojvoľnosť v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v trestnom konaní, ktorý

zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho orgánu verejnej moci je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity rozhodovania v trestnom konaní. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa totiž musí prejavíť aj vo využití všetkých dostupných, a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu pre rozhodnutie.

Aj podľa ústavného súdu je odborné vyjadrenie tak, ako znalecký posudok dôkazným prostriedkom, ktorý je objektom hodnotenia zo strany konajúceho orgánu tak, ako aj iné dôkazné prostriedky. Podáva síce odpoveď na odbornú otázku, ktorú si konajúci orgán verejnej moci objektívne nie je schopný zodpovedať, no hodnotenie informácie z neho plynúcej už nepredstavuje riešenie odborné, ale rýdzo právne.

Popísané nedostatky v hodnotení uvedeného „odborného vyjadrenia“ dokazujú podľa mňa číry formalizmus pri jeho hodnotení a teda trestné konanie vedené proti nemu sa takto dostáva do polohy spochybňujúcej jeho objektivitu. Práve prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho orgánu verejnej moci je hrubým narušením spravodlivej objektivity a kvality jeho rozhodovania.

Právne pochybenie súdu.

V tomto bode odvolateľ považuje za potrebné poukázať na ďalšiu skutočnosť preukazujúcu nezákonný postup okresného súd. Snaha súdu odsúdiť ho za každú cenu, teda aj za cenu nezákonne vykonaných dôkazov a na základe postupu súdu v rozpore so zákonom je evidentná. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok okresného súdu zo dňa 15.04.2016 sp. zn. 2T 49 / 2012, kde na strane 2/ rozsudku súd uvádza: „Za to sa o d s u d z u j e podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 37 písm. h/, písm. m/.....“

Počas celého súdneho pojednávania OS BA1 niekoľko krát konštatoval, že sa na jeho osobu hľadí, ako by nebol odsúdený. Zároveň však v rozsudku nerešpektoval túto zákonnú fikciu jeho neodsúdenia a nezohľadnil ju pri ukladaní výšky trestu, ale priznal mi okolnosť priťažujúcu v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. , tak, ako je uvedené v rozsudku.

Podľa ustanovenia § 37 písm. m/ Tr. zák. priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto skutočnosť neprihliadať,

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2TodV 8 / 2013: „Pokiaľ nastávajú priamo ex lege alebo na základe rozhodnutia súdu právne dôsledky spojené s fikciou neodsúdenia treba do všetkých dôsledkov považovať odsudzujúce rozhodnutie právne za neexistujúce a na takú osobu sa hľadí ako keby odsúdená nebola“

„So všetkými dôsledkami“ teda znamená, že dôsledkom fikcie jeho neodsúdenia je aj nemožnosť prihliadať na minulé odsúdenie pri ukladaní trestu, ako na okolnosť priťažujúcu v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. Rozhodnutie Okresného súdu BA1 je teda v rozpore s ustálenou judikatúrou, nakoľko súd nesmel na základe fikcie jeho neodsúdenia, prihliadať na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. a aj napriek tomu na túto okolnosť pri určení výšky trestu prihliadal. Takýto postup súdu je v rozpore s právom na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ a poukazuje na snahu súdu uložiť mu čo najvyšší trest aj za cenu porušenia zákona ústavy a medzinárodného dohovoru.

Pochybenie súdu pri zostavení skutkových viet rozsudku.

V konečnom dôsledku si nie je možné nevšimnúť si, že senát okresného súdu pri zostavovaní skutkových viet rozsudku, ktorým ho uznal za vinného jednoducho prevezme skutkové vety z obžaloby okresného prokurátora aj s nelogickými skutočnosťami a neunúva sa skutkové vety upraviť tak, aby v súlade s „vykonaným dokazovaním“.

Potom by nemohol v bode 2. rozsudku na strane druhej v prvej vete prebrať nesprávne označenie poškodeného A. R. ako „prenajímateľa vozidla“, čo je v zmysle vykonaného dokazovania vylúčené. A.

R. nebol vlastníkom uvedeného vozidla R. S nemal od jeho vlastníka poverenie, alebo povolenie na jeho ďalšie zverenie do nájmu, či podnájmu inej osobe. Vlastníkom vozidla bola leasingová spoločnosť, ktorá vozidlo prenajala poškodenému. Nesprávne označenie právneho postavenia osoby v skutkovej vete robí celú skutkovú vetu zmätočnú rovnako ako ďalšie pochybenie okresného súdu, ktoré sa nachádza na strane druhej, v treťom riadku skutkovej vety v bode 2., kde súd uvádza: „...peši sa presunul k motorovému vozidlu zn. R. S Y.: B-XXX UL, X. čísla..., šedej farby, nasadol do vozidla...“ Je zrejmé, že skutok je zostavený tak, že sa v ňom spomínajú dve rôzne vozidlá R., pričom ide o rozdielny druh a typ vozidiel. Práve preto bolo žiaduce, aby dozorová prokurátorka, ako aj predseda senátu venovali zostaveniu skutkových viet náležitú pozornosť, k čomu však nedošlo. Súd opätovne „slepo“ preberá znenie skutkovej vety v bode 2. rozsudku, pričom v nej ďalej tiež uvádza slovný výraz „riadiaca jednotka R. č. XXXX-XXXXXXXX-XXXXXXXXXXXX, ktorá pravdepodobne pochádza z presne neidentifikovaného vozidla R. S

Okrem toho, že v zmysle § 163 a nasl. Trestného poriadku skutková veta rozsudku musí byť zostavená tak, aby skutok nemohol byť zamienený s iným skutkom, súd nielenže prebral chybné právne výrazy a mylí sa v označení vozidiel, ale dokonca uvádza skutočnosť, ktorá nebola jednoznačne preukázaná, alebo ide o domnienku. Uvedený výraz „pravdepodobne“ je výrazom, ktorý nie je jednoznačný, je ho možné hodnotiť aj v protiklade toho, čo vyjadruje a teda nie je možné ho uvádzať tam, kde o pochybnostiach sa viedlo siahodlhé dokazovanie.

Vážený Krajský súd v Bratislave, vo svojom dodatku ku svojmu odvolaniu sa odvolateľ venuje výlučne právnym pochybeniam prvostupňového súdu a detailne sa nevenujem nelogickým a protichodným výpovediam svedkov-členov hliadok PZ, ktorí ho svojou účelovou výpoveďou dostali až pred súd. V opačnom prípade by jeho odvolanie malo i sto strán a súd si preštudovaním spisu sám urobí najlepší obraz o vierohodnosti svedkov a dôvodnosti podania obžaloby na moju osobu.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolateľ navrhol, aby Krajský súd v Bratislave v zmysle § 322 ods.3 Tr.por. rozhodol rozsudkom sám, keďže nemožno spravodlivo od prvostupňového súdu očakávať, že zákonne správne vyhodnotí vykonané dôkazy v jeho prospech a aby Krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch a odvolateľa spod obžaloby Okresného prokurátora Bratislava 1 podľa § 285 písm. c/ Tr.por oslobodil.

Vo veci bol určený termín verejného zasadnutia na deň 04.05.2017, pričom o konaní tohto termínu boli poškodené spoločnosti Z. M., a.s. a F. A. V. s.r.o., ako aj poškodený A. R. riadne a včas upovedomení, čo preukazujú doručky zo dňa 27.03.2017, resp. 29.03.2017, avšak sa neustanovili a svoju neúčast' žiadnym spôsobom neospravedlnili. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd následne postupom podľa § 294 ods. 2 Tr. por. rozhodol, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti všetkých troch poškodených.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.05.2017 obhajca obžalovaného G. A. G.. B. V. uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov oboznámeného odvolania a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a jeho mandanta spod obžaloby oslobodil.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla, aby bolo podané odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuté.

Obžalovaný G. A. uviedol, že sa považuje za nevinného a preto navrhol, aby ho súd oslobodil.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolaní (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že podané odvolanie obžalovaného G. A. je dôvodné.

Podľa § 34 ods.1 Tr.por. veta posledná obvinený môže uplatňovať svoje práva sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu.

Podľa § 130 ods. 1 veta prvá Tr. por. právo odmietnuť výpoveď ako svedok má príbuzný obvineného v priamom rade, jeho súrodeneц, osvojiteľ, osvojene, manžel a druh.

Podľa § 211 ods. 1 Tr. por. trestné stíhanie pre trestný čin ohovárania podľa § 373 a poškodzovania cudzích práv podľa § 375 proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, možno začať a už v začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného.

Podľa § 213 ods.1 Tr.por. veta prvá policajt môže povoliť účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu klásť vypočúvaným svedkom otázky.

Podľa § 263 ods. 4 Tr. por. zápisnica o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130, možno prečítať len za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku.

Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR č. Tpj 63/2009 vyplýva, že obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia jeho vyhlásením (§ 206 ods. 1 Tr.por.), ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. Por.. Ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu je nevyhnutné takéhoto svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znova vypočuť) a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup). Takto je povinný postupovať aj vtedy, ak ide o svedka, ktorý má právo odmietnuť vypovedať podľa § 130 Tr. por.

Podľa § 285 písm. c/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že v danej predmetnej trestnej veci už raz krajský súd rozhodoval a to uznesením sp. zn. 2To/70/2014 zo dňa 03.07.2014, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil predchádzajúci odsudzujúci rozsudok súdu I. stupňa zo dňa 24.01.2014 a zároveň podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení tohto rozhodnutia odvolací súd rozobral ako skutkový stav, tak aj procesné pochybenia súdu I. stupňa a zároveň tomuto dal záväzný pokyn, ako má vo veci ďalej postupovať.

V tomto smere je však zároveň potrebné skonštatovať ďalšiu mimoriadne podstatnú skutočnosť a to, že následne po vydaní vyššie citovaného rozhodnutia súdu II. stupňa, prišlo k zmene zloženia odvolacieho senátu, ktorý na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia dospel k nasledujúcim záverom:

I.Procesné pochybenia v prípravnom konaní:

Skutok 1/ napadnutého rozsudku súdu I. stupňa:

1. Výpovede svedkov z prípravného konania.

Úvodom odvolací súd dáva do pozornosti, že uznesením ÚJaKP OR PZ Bratislava I sp. zn. ČVS:ORP-247/2-OVK-B1-2010 zo dňa 25.02.2010 bolo obžalovanému G. A. vznesené obvinenie pre pokus zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. (skutok pod bodom 1/), pričom obžalovanému bolo oznámené vznesené obvinenie dňa 25.02.2010 (doručenka na č.l. 4).

Zo zápisnice o výsluchu obžalovaného G. A. zo dňa 25.02.2010 na č.l. 171 ďalej vyplýva, že vyššie špecifikované uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo oznámené dňa 25.02.2010 o 13.20 hod.

Vo veci vystupujú v procesnom postavení svedkov nasledujúci svedkovia, ktorí boli v prípravnom konaní vypočutí a ich výpovede možno rozdeliť do dvoch skupín:

Prvá skupina sú výpovede svedkov ešte pred oznámením vznesenia obvinenia a to v chronologickom poradí nasledovne:

? T. L. dňa 25.02.2010 od 05.05. do 05.50 hod., na č.l. 193-195,

? G. D. dňa 25.02.2010 od 06.30 hod. do 07.00 hod, na č.l. 201-203.

K týmto výpovediam odvolací súd konštatuje, že boli vykonané skôr, ako bolo obžalovanému vznesené obvinenie (dňa 25.02.2010 o 13.20 hod.) a teda tieto výpovede uvedených svedkov sú s poukazom na vyššie citované stanovisko Najvyššieho súdu SR síce vykonané zákonným spôsobom ale v konaní pred súdom procesne nepoužiteľné.

Druhá skupina sú výpovede svedkov učené už po oznámení vznesenia obvinenia obžalovanému a to v chronologickom poradí nasledovne:

? G. W., dňa 11.04.2012 na č.l. 210-214.

? G. D., dňa 20.04.2012, na č.l. 204-209,

K týmto výpovediam odvolací súd konštatuje, že tieto boli síce vykonané neskôr ako sa obžalovanému oznámilo uznesenie o vznesení obvinenia (25.02.2010), avšak tieto výsluchy sú nezákonné a teda aj procesne nepoužiteľné ako dôkaz a to na základe nasledujúcich skutočností:

Obvinený, resp. jeho obhajca, musí mať vždy reálnu možnosť uplatniť právo na obhajobu a je len na ňom, či ho využije. Obvinený tak môže urobiť až potom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu konkrétneho svedka. Iba všeobecné poučenie obvineného a jeho obhajcu o možnosti zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. por. nemožno považovať za dostatočné, lebo takéto poučenie nezohľadňuje povinnosť policajta, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 213 ods. 3 Tr. por., ani podmienky čítania zápisnice o výpovedi svedka (spoluobvineného), vyplývajúce z § 263 ods. 3, ods. 4 Tr. por. Tieto ustanovenia úzko súvisia a musia byť aplikované v jednote a nie izolovane (R 54/2013-I Zbierky rozhodnutí).

Trestný poriadok umožňuje vykonávanie dôkazov výsluchom svedkov po začatí trestného stíhania, resp. iných dôkazov ešte pred vznesením obvinenia konkrétnej osobe, avšak princíp zachovania rovnosti strán vyžaduje, aby bola zabezpečená možnosť účasti samotného obžalovaného, či jeho obhajcu na procesných úkonoch.

Uvedená požiadavka súvisí s právom obžalovaného na obhajobu, ktoré s poukazom na § 34 ods.1 Tr.por. veta posledná môže uplatňovať sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Je na obvinenom, či svoje práva na obhajobu zrealizuje sám, alebo ich ponechá na svojom obhajcovi, avšak každopádne v tomto prípade sa uvedené právo na obhajobu premieta do práva žiadať, aby sa samotný obvinený

mohol zúčastniť výsluchu svedkov podľa § 213 ods.1 Tr. por., resp. aby sa jeho obhajca, okrem jeho výsluchu, zúčastnil aj iných úkonov prípravného konania (§ 44 ods. 2 Tr. por.).

Z ustanovenia § 213 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že je potrebné splniť niekoľko nasledujúcich podmienok:

? obžalovaný môže ale nemusí mať v čase konania výsluchov zvoleného či ustanoveného obhajcu, na čo výslovne toto ustanovenie upomína, pričom v danom prejednávacom prípade v čase konania výsluchov svedkov vo vyššie uvedenej druhej skupiny už mal zvoleného obhajcu a to G.. D. K. na základe plnej moci zo dňa 25.02.2010 na č.l. 72. Obhajca bol následne o termíne a mieste výsluchu svedkov z vyššie uvedenej druhej skupiny upovedomený a na týchto sa aj zúčastnil. Citované rozhodnutie NS SR však jednoznačne určuje, že o termíne výsluchov svedkov musí byť upovedomený aj samotný obžalovaný a nie je v ďalšom dostačujúce len upovedomenie jeho obhajcu.

? pred svojim prvým výsluchom mal byť obžalovaný riadne poučený o svojom práve zakotvenom v § 213 ods. 1 Tr. por. Takéto poučenie však v protokole o výsluchu obžalovaného G. A. zo dňa 25.02.2010 na č.l. 171-175, ako aj dňa 03.02.2012 na č.l. 176-179 a neskôr absentuje takže jeho právo na obhajobu v tomto smere bolo jednoznačne významným spôsobom porušené.

? aby totiž obžalovaný mohol svoje právo na obhajobu riadne uplatniť, najskôr by musel o ňom aj vedieť. Ak by o práve vyplývajúcom z § 213 ods. 1 Tr. por. bol aj riadne poučený, následne mohol slobodne zvážiť či požiada vyšetrovateľa o účasť na nariadenom úkone alebo nie,

? až za situácie kedy obžalovaný požiadal o účasť na tomto úkone by následne mohol vyšetrovateľ rozhodnúť, či mu takúto účasť umožní alebo nie.

Tým, že vyššie uvedený postup zo strany vyšetrovateľa nebol vôbec dodržaný a obžalovaný nebol vôbec poučený podľa § 213 ods. 1 Tr. por. má za následok nezákonnosť a teda aj ich nepoužiteľnosť v konaní pred súdom druhej skupiny výpovedí uvedených svedkov.

Tretia skupina sú konfrontácie a to v tomto chronologickom poradí:

? obžalovaný G. A. a svedok G. W. dňa 25.02.2012 na č.l. 215-223,

? obžalovaný G. A. a svedok G. D. dňa 12.06.2012 na č.l. 224-227.

? svedok G. W. a svedok G. D. dňa 06.07.2012 na č.l. 228-231,

Podľa § 125 ods. 1 Tr. por. ak výpoveď obvineného v závažných okolnostiach nesúhlasí s výpoveďou spoluobvinených alebo svedka a rozpor nemožno vyjasniť inak, môže byť obvinený postavený tejto osobe tvárou v tvár.

Konfrontácia je teda podľa právnej teórie taký úkon, ku ktorému možno fakultatívne pristúpiť len za existencie najmenej dvoch výpovedí, ktoré si svojim obsahom odporujú a zároveň ide o výpovede najmenej dvoch rôznych osôb.

Esenciálnou podmienkou vykonania konfrontácie je to, že osoby ktoré sa majú nariadenej konfrontácie zúčastniť, boli predtým vypočuté v rovnakom procesnom postavení, v akom majú byť účastní aj pri konfrontácii a zároveň predchádzajúci výsluch týchto osôb bol vykonaný v súlade so zákonom. Ak bol však výsluch, ktorý predchádza nariadenej konfrontácii a ktorého rozpor sa na nej majú odstraňovať, vykonaný v rozpore so zákonom, nie je možné v ďalšom považovať takto vykonanú konfrontáciu za zákonnú (viď R 52/92 a R 11/94-II).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že ak boli všetky výpovede svedkov G. D. a G. W. vykonané pred uvedenými konfrontáciami odvolacím súdom vyhodnotené ako nezákonné, v ďalšom je taktiež treba skonštatovať, že aj všetky tieto vykonané konfrontácie sú nezákonné a teda z procesného hľadiska v konaní pred súdom nepoužiteľné.

Skutok 2/ napadnutého rozsudku súdu I. stupňa:

1. Výpovede svedkov z prípravného konania.

Úvodom k tejto časti odvolací súd dáva do pozornosti, že uznesením ÚJaKP OR PZ Bratislava II sp. zn. ČVS:ORP-1472/OVK-B2-2008 zo dňa 03.11.2008 bolo obžalovanému G. A. vznesené obvinenie pre pokus zločinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. (skutok pod bodom 2/), pričom obžalovanému bolo oznámené vznesené obvinenie dňa 03.11.2008 (doručenka na č.l. 400).

Zo zápisnice o výsluchu obžalovaného G. A. zo dňa 03.11.2008 na č.l. 606 ďalej vyplýva, že vyššie špecifikované uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo oznámené dňa 03.11.2008 o 09.03 hod.

Vo veci vystupujú v procesnom postavení svedkov nasledujúci svedkovia, ktorí boli v prípravnom konaní vypočutí a ich výpovede možno rozdeliť do dvoch skupín:

Prvá skupina sú výpovede svedkov ešte pred oznámením vznesenia obvinenia a to v chronologickom poradí nasledovne:

? B. R. dňa 02.11.2008 od 21.40. do 22.15 hod., na č.l. 621-630,

? A. R. dňa 02.11.2008 od 23.00 hod. do 24.00 hod, na č.l. 631-640,

? A. J. dňa 03.11.2008 od 00.50 hod. do 02.30 hod, na č.l. 641-646,

? G. K. dňa 03.11.2008 od 02.00 hod. do 03.50 hod, na č.l. 666-646,

K týmto výpovediam odvolací súd konštatuje, že boli vykonané skôr, ako bolo obžalovanému vznesené obvinenie (dňa 25.02.2010 o 13.20 hod.) a teda tieto výpovede uvedených svedkov sú s poukazom na vyššie citované stanovisko Najvyššieho súdu SR síce vykonané zákonným spôsobom ale v konaní pred súdom procesne nepoužiteľné.

Druhá skupina sú výpovede svedkov učené už po oznámení vznesenia obvinenia obžalovanému a to v chronologickom poradí nasledovne:

? A. K., dňa 11.12.2008 na č.l. 647-655,

? G. K., dňa 12.12.2008, na č.l. 671-678,

K týmto výpovediam odvolací súd konštatuje, že tieto boli síce vykonané neskôr ako sa obžalovanému oznámilo uznesenie o vznesení obvinenia (03.11.2008), avšak tieto výsluchy sú nezákonné a teda aj procesne nepoužiteľné ako dôkaz a to na základe nasledujúcich skutočností:

Obvinený, resp. jeho obhajca, musí mať vždy reálnu možnosť uplatniť právo na obhajobu a je len na ňom, či ho využije. Obvinený tak môže urobiť až potom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu konkrétneho svedka. Iba všeobecné poučenie obvineného a jeho obhajcu o možnosti zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. por. nemožno považovať za dostatočné, lebo takéto poučenie nezohľadňuje povinnosť policajta, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 213 ods. 3 Tr. por., ani podmienky čítania zápisnice o výpovedi svedka (spoluobvineného), vyplývajúce z § 263 ods. 3, ods. 4 Tr. por. Tieto ustanovenia úzko súvisia a musia byť aplikované v jednote a nie izolovane (R 54/2013-I Zbierky rozhodnutí).

Trestný poriadok umožňuje vykonávanie dôkazov výsluchom svedkov po začatí trestného stíhania, resp. iných dôkazov ešte pred vznesením obvinenia konkrétnej osobe, avšak princíp zachovania rovnosti strán vyžaduje, aby bola zabezpečená možnosť účasti samotného obžalovaného, či jeho obhajcu na procesných úkonoch.

Uvedená požiadavka súvisí s právom obžalovaného na obhajobu, ktoré s poukazom na § 34 ods.1 Tr.por. veta posledná môže uplatňovať sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Je na obvinenom, či svoje práva na obhajobu zrealizuje sám, alebo ich ponechá na svojom obhajcovi, avšak každopádne v tomto prípade sa uvedené právo na obhajobu premieta do práva žiadať, aby sa samotný obvinený mohol zúčastniť výsluchu svedkov podľa § 213 ods.1 Tr. por., resp. aby sa jeho obhajca, okrem jeho výsluchu, zúčastnil aj iných úkonov prípravného konania (§ 44 ods. 2 Tr. por.).

Z ustanovenia § 213 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že je potrebné splniť niekoľko nasledujúcich podmienok:

? obžalovaný môže ale nemusí mať v čase konania výsluchov zvoleného či ustanoveného obhajcu, na čo výslovne toto ustanovenie upomína, pričom v danom prejednávacom prípade v čase konania výsluchov svedkov vo vyššie uvedenej druhej skupiny už mal zvoleného obhajcu a to G. D. K. na základe plnej moci zo dňa 02.11.2008 na č.l. 532, ako aj plná moc zo dňa 09.12.2008 obhajcovi C. W. D. na č.l. 533. Obhajca bol následne o termíne a mieste výsluchu svedkov z vyššie uvedenej druhej skupiny upovedomený a na týchto sa aj zúčastnil. Citované rozhodnutie NS SR však jednoznačne určuje, že o termíne výsluchov svedkov musí byť upovedomený aj samotný obžalovaný a nie je v ďalšom dostačujúce len upovedomenie jeho obhajcu.

? pred svojim prvým výsluchom mal byť obžalovaný riadne poučený o svojom práve zakotvenom v § 213 ods. 1 Tr. por. Takéto poučenie však v protokole o výsluchu obžalovaného G. A. zo dňa 03.11.2008 na č.l. 606-620 absentuje takže jeho právo na obhajobu v tomto smere bolo jednoznačne významným spôsobom porušené.

? aby totiž obžalovaný mohol svoje právo na obhajobu riadne uplatniť, najskôr by musel o ňom aj vedieť. Ak by o práve vyplývajúcom z § 213 ods. 1 Tr. por. bol aj riadne poučený, následne mohol slobodne zvážiť či požiada vyšetrovateľa o účasť na nariadenom úkone alebo nie,

? až za situácie kedy obžalovaný požiadal o účasť na tomto úkone by následne mohol vyšetrovateľ rozhodnúť, či mu takúto účasť umožní alebo nie.

Tým, že vyššie uvedený postup zo strany vyšetrovateľa nebol vôbec dodržaný a obžalovaný nebol vôbec poučený podľa § 213 ods. 1 Tr. por. má za následok nezákonnosť a teda aj ich nepoužiteľnosť v konaní pred súdom druhej skupiny výpovedí uvedených svedkov.

Tretia skupina sú konfrontácie a to v tomto chronologickom poradí:

? obžalovaný G. A. a svedok A. J. dňa 24.02.2009 na č.l. 658-660,

? obžalovaný G. A. a svedok G. K. dňa 24.02.2009 na č.l. 679-681.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. por. ak výpoveď obvineného v závažných okolnostiach nesúhlasí s výpoveďou spoluobvinených alebo svedka a rozpor nemožno vyjasniť inak, môže byť obvinený postavený tejto osobe tvárou v tvár.

Konfrontácia je teda podľa právnej teórie taký úkon, ku ktorému možno fakultatívne pristúpiť len za existencie najmenej dvoch výpovedí, ktoré si svojim obsahom odporujú a zároveň ide o výpovede najmenej dvoch rôznych osôb.

Esenciálnou podmienkou vykonania konfrontácie je to, že osoby ktoré sa majú nariadenej konfrontácie zúčastniť, boli predtým vypočuté v rovnakom procesnom postavení, v akom majú byť účastní aj pri konfrontácii a zároveň predchádzajúci výsluch týchto osôb bol vykonaný v súlade so zákonom. Ak bol však výsluch, ktorý predchádza nariadenej konfrontácii a ktorého rozpor sa na nej majú odstraňovať, vykonaný v rozpore so zákonom, nie je možné v ďalšom považovať takto vykonanú konfrontáciu za zákonnú (viď R 52/92 a R 11/94-II).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že ak boli všetky výpovede korunných svedkov A. J. a G. K. vykonané pred uvedenými konfrontáciami odvolacím súdom vyhodnotené ako nezákonné, v ďalšom je taktiež treba skonštatovať, že aj všetky tieto vykonané konfrontácie sú nezákonné a teda z procesného hľadiska v konaní pred súdom nepoužiteľné.

II. procesné pochybenia v konaní pred súdom I. stupňa.

Odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa si nekriticky osvojil podanú obžalobu so spisovým materiálom a to i napriek tomu, že tento vykazuje rozsiahle vyššie podrobne špecifikované pochybenia a ktoré mali v konečnom dôsledku za následok také závažné porušenia, ktoré by odôvodňovali postup súdu I. stupňa podľa § 244 ods. 1 písm. g/ Tr. por., t.j. odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi.

Súd I. stupňa však takto nepostupoval, ba práve naopak, vo veci určil termíny hlavných pojednávaní a vyššie špecifikovaných svedkov následne aj umožnil procesným stranám vykonať ich výsluch, pričom v rámci odstraňovania rozporov medzi ich výpoveďami z hlavných pojednávaní a výpoveďami z prípravného konania, tieto výpovede z prípravného konania bili aj následne prečítané. Takýto postup je však v príkrom rozpore so zákonom, ako aj s ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov.

Výpoveď obžalovaného, resp. svedka z prípravného konania sa stáva súčasťou jeho výpovede na hlavnom pojednávaní len vtedy, ak v nich nie sú podstatné rozpory. Ak vzniknú takéto podstatné rozpory, môže súd, resp. strana tieto odstrániť, resp. ich hodnotiť len postupom podľa § 258 ods. 4 Tr. por., resp. podľa 264 ods. 1 Tr. por. (R 53/2009).

Esenciálnou podmienkou v prípade prečítania výpovede svedka z prípravného konania je však to, že táto výpoveď z prípravného konania bola vykonaná spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku. Ako už odvolací súd skonštatoval mimoriadne podrobne vyššie, táto zákonná podmienka nebola dodržaná pri vyššie špecifikovaných výpoveďach svedkov, z čoho vyplýva mimoriadne závažný záver, že tieto výpovede nesmeli a nemohli byť čítané, či už postupom podľa § 363 Tr. por., resp. podľa § 264 Tr. por. na hlavných pojednávaniach.

Súd I. stupňa teda pochybil sám z vlastnej iniciatívy, ak tieto výpovede čítal na hlavných pojednávaniach vykonaných od 05.04.2013 do 24.01.2014 pred prvým odsudzujúcim rozsudkom, ako aj na základe nesprávneho pokynu odvolacieho súdu vysloveného v uznesení sp. zn. 2To/70/2014 zo dňa 03.07.2014 na hlavných pojednávaniach vykonaných od 13.01.2015 do 15.04.2016.

Z tohto istého dôvodu nie je taktiež možné procesne prihliadať na tie časti výpovedí svedkov z hlavných pojednávaní, v rámci ktorých reagovali na svoje prečítané výpovede z prípravného konania v rámci odstraňovania vzniknutých rozporov.

V tomto smere sa teda odvolaciemu súdu javia ako nadbytočné odvolacie námietky odvolateľa spočívajúce v tom, že namietal skutočnosť, kto konkrétne prečítal vyššie špecifikované výpovede svedkov z prípravného konania na hlavnom pojednávaní, pretože tieto výpovede nesmeli byť prečítané vôbec a v konečnom dôsledku je v danom konkrétnom prípade absolútne nepodstatné, kto takýto nezákonný úkon vykonal, pretože tento nemá absolútne žiaden procesný dopad a v ďalšom nie je možné na takto vykonaný dôkaz prihliadať.

III. Hmotnoprávne hľadisko:

Vyššie mimoriadne podrobne špecifikované procesné pochybenia či už v prípravnom konaní, tak i na hlavných pojednávaniach, mali za následok ich procesnú nepoužiteľnosť v konaní pred súdom I. stupňa, v dôsledku čoho tento stav mal mimoriadne závažné dôsledky na celú dôkaznú situáciu z hmotnoprávneho hľadiska.

Čo sa týka hmotnoprávneho hľadiska zákonným spôsobom vykonaných dôkazov, odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na opis vykonaných dôkazov, ktorý mimoriadne podrobným spôsobom učinil súd I. stupňa v odôvodnení svojho prvého, tak i druhého rozhodnutia, ako aj na mimoriadne podrobne špecifikované odvolacie námietky odvolateľa, bez potreby tieto mechanicky opakovať. V tomto smere odvolací súd konštatuje nasledovné podstatné skutočnosti:

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, obžalovaný G. A. od samého počiatku spáchanie žalovanej trestnej činnosti v plnom rozsahu poprel a vypovedal skutočnosti, ktoré sú podrobne zaprotokolované v spisovom materiáli.

Čo sa týka ďalších vykonaných dôkazov, odvolací súd upozorňuje, že v procesne použiteľných výpoveďach korunných svedkov v bode 1/ napadnutého rozhodnutia G. D. a G. W., ako aj vo výpoveďach korunných svedkov v bode 2/ napadnutého rozhodnutia G. K. a A. J. sú výrazné rozpory, ktorým sa podrobne venoval ako súd I. stupňa, tak aj odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a taktiež aj samotný odvolateľ v mimoriadne rozsiahlom odvolaní. Tieto vzniknuté rozpory sa nepodarilo odstrániť ani nariadeným opakovaným výsluchom týchto svedkov, čo malo v konečnom dôsledku za následok vytvárania ďalších nových rozporov, resp. to, že svedkovia pre odstup

času už neboli schopní si priebeh skutku pamätať. Z toho dôvodu preto odvolací súd upustil od možnosti ďalšieho nariadenia výsluchov týchto svedkov, pretože ich ďalší výsluch by nevedol k požadovanému výsledku.

Popis skutkov v jednotlivých výpovediach svedkov taktiež nie je súladný s popisom priebehu skutku uvedeným v úradných záznamoch, ktoré títo svedkovia mali vyhotoviť po skončení služby. V bode 2/ napadnutého rozhodnutia dokonca výpovede nekorešponujú s vykonanou rekonštrukciou z prípravného konania zo dňa 23.01.2009 na č.l. 747-755, ktorá preukázala fyzickú nemožnosť niektorých tvrdení oboch korunných svedkov v tomto bode.

Za danej dôkaznej situácie odvolací súd konštatuje, že vina obžalovaného nie je jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Obhajobné tvrdenia obžalovaného G. A., že sa na predmetnej trestnej činnosti nezúčastnil, nie je možné za takto vyprodukovanej dôkaznej situácie vyhodnotiť ako účelové či nelogické, ako tvrdil súd I. stupňa, pretože v niektorých bodoch je podporená vykonanými dôkazmi, ktoré vyslovenie svedčia v jeho prospech.

Odvolací súd si uvedomuje, že v jednotlivých výpovediach vyššie uvedených svedkov vykonaných na hlavných pojednaniach ohľadom popisu priebehu deja pred skutkom, počas skutku, ako aj po jeho spáchaní, existujú rozpory, ktorých rozborom sa súd I. stupňa síce venoval, ale i napriek týmto rozporom dospel k nesprávnemu záveru o vine obžalovaného. Odvolací súd je presne opačného názoru a to, že za takejto dôkaznej situácie nie je možné otázku viny obžalovaného ustáliť nad rámec rozumnej pochybnosti.

Súd I. stupňa sa totiž jednostranne zameral cielene iba na tieto vykonané dôkazy, ktoré podľa jeho názoru svedčili v jeho neprospech, avšak z dôvodov rozobratých vyššie, veľká časť týchto bola vykonaná nezákonným spôsobom a preto nebolo možné v ďalšom na ne prihliadnúť. Ostatné dôkazy v prospech obžalovaného súd I. stupňa vyhodnotil ako účelové.

Odvolací súd teda uzatvára, že z vyššie uvedeného teda vyplýva, že neboli vyprodukované dôkazy, ktoré by preukazovali vinu obžalovaného G. A., resp. tie, ktoré boli vyprodukované, jednoznačne a najmä bez akýchkoľvek pochybností neboli schopné preukázať jeho vinu zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, pre ktorú bola na neho podaná obžaloba.

Za dôkaznej situácie, keď vyššie podrobne špecifikované vykonané dôkazy jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázali jeho vinu, mal súd I. stupňa správne aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného, keďže nebolo možné nadobudnúť jednoznačný a nespochybniteľný záver o jeho vine.

Takýto postup súdu I. stupňa, t.j. aplikácia citovanej zásady a nadväzne na to i samotné rozhodnutie, by malo oporu v skutkových zisteniach a záveroch a preto by zodpovedalo stavu veci a zákonu.

Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že skutkové závery súdu I. stupňa sa majú zakladať na jeho vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Ak tieto závery súdu boli spochybnené, mal súd I. stupňa správne postupovať v zmysle ustanovenia § 285 písm. c/ Tr. por. a obžalovaného G. A. spod obžaloby oslobodiť, nakoľko nebolo preukázané, že skutok spáchal práve obžalovaný.

Vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy viedli napokon odvolací súd k tomu, že podľa § 321 ods. 1 písm. d./ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom podľa § 285 písm. c/ Tr. por. obžalovaného G. A. oslobodil spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal práve obžalovaný.

To sú dôvody, na základe ktorých odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.